

БОРБА®

Св. Георги Победоносецъ

ГЕРГЬОВДЕНЬ!

День за прослава на храбростта
на Българската войска,
плодородието на Българската земя
и труда на Българския народъ!

BORBA®
PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.
MAY, 2007

ЗАКОН ЗА ДОСТЪП И РАЗКРИВАНЕ НА ДОКУМЕНТИТЕ И ЗА ОБЯВЯВАНЕ НА ПРИНАДЛЕЖНОСТ НА БЪЛГАРСКИ ГРАЖДАНИ КЪМ ДЪРЖАВНА СИГУРНОСТ И РАЗУЗНАВАТЕЛНИТЕ СЛУЖБИ НА БЪЛГАРСКАТА НАРОДНА АРМИЯ

Обн. ДВ. бр.102 от 19 декември 2006 г. (Извлечение)

Глава първа. ОБЩИ ПОЛОЖЕНИЯ

Чл. 1. (1) Този закон урежда реда за достъп, разкриване, използване и съхраняване на документите на Държавна сигурност и на разузнавателните служби на Българската народна армия, включително и на техните предшественици и правоприменици, за периода от 9 септември 1944 г. до 16 юли 1991 г.

(4) Документите на Държавна сигурност включват и:

1. документите на Вътрешни войски и на Разузнавателния отдел на Гранични войски, създадени в периода от 9 септември 1944 г. до 16 юли 1991 г.;

2. следствените дела, водени от Държавна сигурност, и съдебните дела, по които в резултат на дейността на Държавна сигурност или разузнавателните служби на Българската народна армия са произнесени присъди.

Чл. 2. Източник на информация по този закон са и оригиналните документи, съхранени:

1. от физически или юридически лица и предадени на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия;

2. в органите на държавна власт, независимо от административните актове за тяхното унищожаване.

Глава втора.

ОРГАНИ ЗА РАЗКРИВАНЕ НА ДОКУМЕНТИТЕ И ЗА ОБЯВЯВАНЕ НА ПРИНАДЛЕЖНОСТ НА БЪЛГАРСКИ ГРАЖДАНИ КЪМ ДЪРЖАВНА СИГУРНОСТ И РАЗУЗНАВАТЕЛНИТЕ СЛУЖБИ НА БЪЛГАРСКАТА НАРОДНА АРМИЯ

Раздел I.

Комисия за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия

Чл. 5. (1) Комисията е колегиален орган и се състои от девет членове, включително председател, заместник-председател и секретар, които се избират от Народното събрание за срок пет години по предложение на парламентарните групи. Членовете на комисията могат да бъдат преизбрани само за още един мандат.

(2) При определяне на състава на комисията никой от представените в Народното събрание политически партии и коалиции не може да има мнозинство.

(4) Не могат да бъдат членове на комисията лица, които са:

1. осъждани за умишлени престъпления от общ характер, независимо от реабилитацията;

2. били щатни и нещатни служители на органите по чл. 1;

3. били секретни сътрудници на органите по чл. 1;

4. щатни и нещатни служители, служители под прикритие и сътрудници на службите за сигурност и на службите за обществен ред;

5. на изборна длъжност в орган на държавна власт или на местно самоуправление;

6. на изборна длъжност в ръководни или контролни органи или които представляват политически партии, организации, коалиции, професионални и съсловни организации, съгласно съдебното решение за регистрация;

7. наети по трудово или служебно правоотношение.

(5) Членовете на комисията осъществяват своята дейност по трудово правоотношение.

(6) Членовете на комисията освобождават заеманите от тях длъжности, несъвместими с изискванията по ал. 4, в 7-дневен срок от избирането им.

(7) Правомощията на член на комисията се прекратяват от Народното събрание преди изтичане на мандата му:

1. по негово искане;

2. при фактическа невъзможност да изпълнява задълженията си повече от три последователни месеца;

3. при несъвместимост с изискванията по ал. 3 и 4.

(8) При смърт или предсрочно прекратяване на правомощията на член на комисията Народното събрание в едномесечен срок избира нов член до края на първоначалния мандат по реда на чл. 6.

Чл. 9. При осъществяване на дейността си комисията:

1. издирва, събира, проучва, анализира и оценява документи, съдържащи информация за дейността на органите по чл. 1;

2. разкрива и обявява имената на български граждани, заемали или заемащи публични длъжности или извършвали или извършващи публична дейност, за които е установена принадлежност към органите по чл. 1.

Раздел III.

Задължения на гражданите и институциите

Чл. 23. Физическите и юридическите лица и институциите не могат да публикуват или разгласяват по друг начин документи или части от тях, които установяват принадлежност на български граждани към органите по чл. 1.

Глава трета.

РЕД ЗА УСТАНОВЯВАНЕ И ОБЯВЯВАНЕ НА ПРИНАДЛЕЖНОСТ КЪМ ДЪРЖАВНА СИГУРНОСТ И РАЗУЗНАВАТЕЛНИТЕ СЛУЖБИ НА БЪЛГАРСКАТА НАРОДНА АРМИЯ

Раздел I.

Установяване на принадлежност към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия

Чл. 24. Принадлежност към органите по чл. 1 се установява при наличието на дейност като щатен или нещатен служител или секретен сътрудник на органите по чл. 1.

Продължава на трета корица

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Пануковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 56, брой 3

Книжка сто седемдесетъ и първа

Май 2007

Накжде вървимъ? Какво ни очаква?

Едва ли е необходимо да се доказва, че безразличието и подценяването на възраждащия се комунизъмъ днесъ криятъ обезпокояващи чувства у съвременниците при утвърждаването му въ България презъ 1944 година. Причините за това безпокойство сж многобройни. Въ основата имъ обаче стоятъ наредъ съ политически и икономически, и кадрови проблеми, които новото време не можа да отстрани.

Комунизмътъ като практика на управление въ класическия видъ, въ който го познаваме отъ 45-годишното му управление въ България, се провали съ чудовищните си изстжпления и престжпления къмъ българския народъ.

Експериментътъ съ нова икономическа политика сжщо претърпя пълнен провалъ тогава. Но като форма, нагнетена съ ново съдържание днесъ, той все още има, макаръ и лъжлива, привлекателностъ всрѣдъ възрастното поколение и отчасти всрѣдъ младото и на срѣдна възраст.

Това именно мотивира нашето безпокойство! Тя е основателна, защото, запазила кадровия си властови потенциалъ, комунистическата върхушка при създадени условия никой не може да бжде сигуренъ, че нѣма да извади отъ арсенала на комунистическия си опитъ практики на насилие, използвани въ миналото и днесъ. Тѣзи наши опасения все повече и повече се потвърждаватъ отъ симбиозата между държавната и партийната пирамида, кждето партийниятъ кадрови ресурсъ тотално навлиза въ държавния. Това не може да се квалифицира по другъ начинъ освенъ като наценки за съживѣване на тоталитарната държава.

На първо мѣсто, на преденъ планъ излиза срастването на партийни и държавни постове по цѣлата възходяща и низходяща верига, които поголовно се заематъ отъ вѣрни и заслужили ветерани на компартията, тѣхни синове, дъщери и внуци. Тукъ особена роля се възлага на повсемѣстването на централните правителствени и партийни органи и не на последно мѣсто на сждебните и средните административни, което не подлежи на доказване, защото е очевидно и се върши съ неприкрита наглостъ. Особено безпокойство представлява подборътъ на кадрите въ МВР, които винаги сж били гръбнакътъ на комунистическата властъ, на репресиите надъ хората и сж прикривали престжпленията на срѣдностатистическия членъ на партията. Тукъ не говоримъ за икономическата зависимостъ между едрия бизнесъ и държавата отъ порядъка на възлагане на търгове до обръчитѣ отъ по-дребни фирми – донори на партията майка.

Тази ескалация въ отношенията партия-държава буди редъ мисли за приближаване на партията към тоталитарната държава. Даже има практики, при които се води партиен отчет на партийни членове, назначени по партийна линия на държавна работа, въпреки закона за държавния неполитизиранъ служител, подписанитъ отъ него декларации и пр.

Всичко това означава, че демокацията е фасада, хитро използвана отъ съвременния неокмунизъмъ, и прикритие на "троянски конъ", който фактически е компартията въ новото демократично общество.

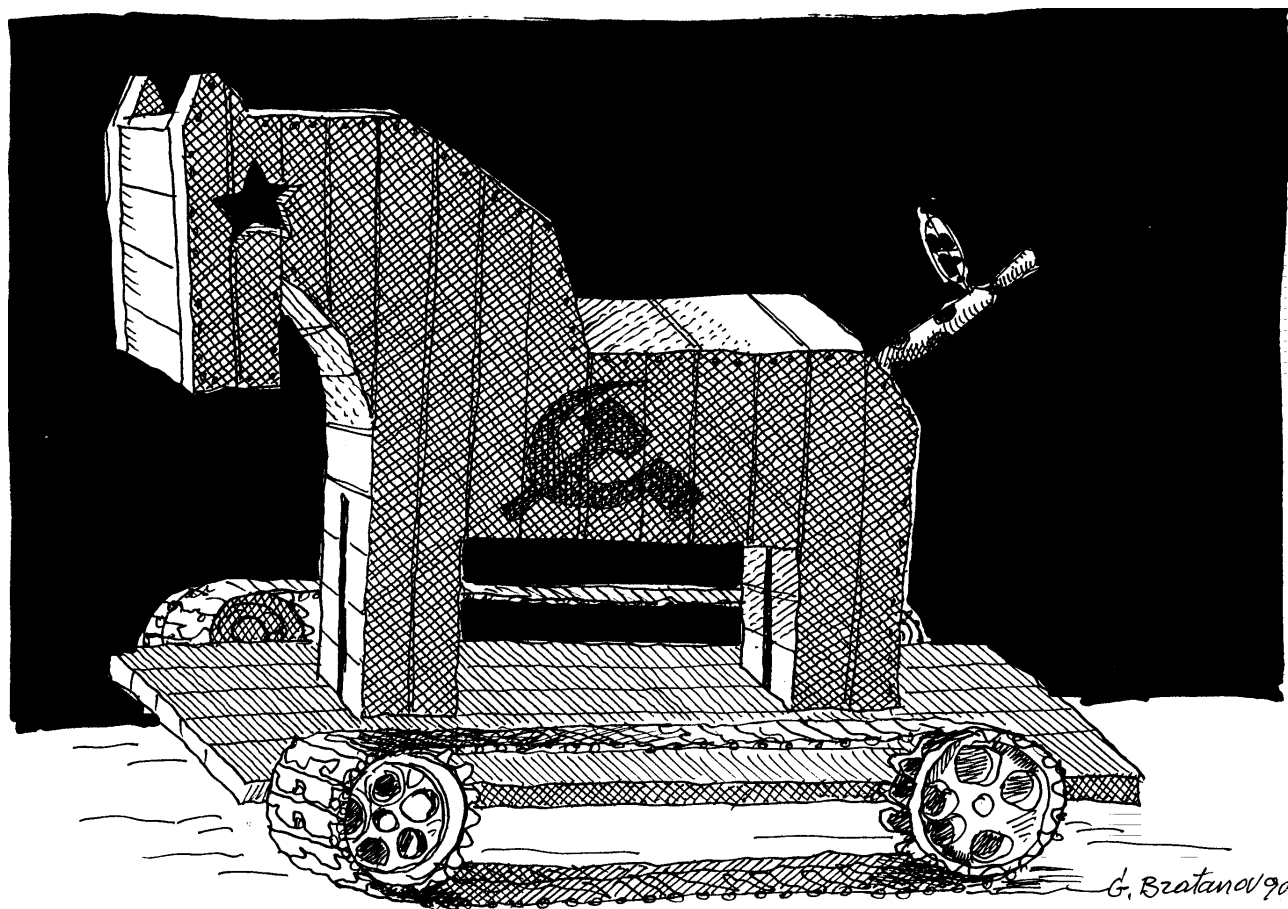
При тѣзи обективни дадености основателно всѣки си задава въпроса: Накъде върви България? Ще бжде ли Европейскиятъ съюзъ вълноломътъ, въ който ще се разбие комунистическата реставрационна вълна, или тя ще разруши и него, когато завоюванитъ позиции ѝ наложатъ това.

За насъ, въ България, ако комунистическата партия (наричаща се социалистическа) продължи да разпростира, като носителъ на държавната властъ, собствената си властъ върху гражданскитъ организации и обществото, върху семейството, науката, изкуството и културата, нѣма да бжде далечъ времето, когато тя ще всѣе страхъ всрѣдъ обществото, ще вземе връхъ въ мѣстното самоуправление, а оттамъ нататкъ пътятъ къмъ вземане на цѣлата властъ е късъ. И отново икономическа стагнация, неприкрита основа къмъ политически репресии и властта на партийния секретаръ.

Идватъ избори! Нашиятъ вотъ ще реши въпроса:

Демократична или тоталитарна България, а не членството ни въ Европейския съюзъ и НАТО.

БОРБА

Троянскиятъ конъ (въ Източна Европа)

Bulgarian National Front, Inc.

Founded 1947

EXECUTIVE BOARD

PRESIDIUM

Alex Darvodelsky, Dipl. Ing

Dr. Angel Todoroff

Marin Marinov, Esq.

REPRESENTATIVE B.D.FORUM

Dimitar Boyanov, Dipl. Ing.

REPRESENTATIVE - BULGARIA

Gosho Spassov

SECRETARY

Jordan Ganchovsky

TREASURER

Krum Radev

ADVISERS

Tzonio Gradinarov

WORLD CENTRAL COMMITTEE

DR. IVAN DOCHEFF

Honorary President

Incorporated in the State of New York

November 7, 1958

Non Profit Organization

Illinois 23307, November 16, 1962

Federal Tax Exempt #36-3208582

I.R.S. Sect. 501-State of Illinois 1987

Trade Mark Registration "BORBA"

N.Y. 38R-11031, November 20, 1967

Mailing Address:

P.O. Box 46250

Chicago, IL 60646, U.S.A.

20 май – избори за български депутати във Европейския парламент

За да има моралното право за критично или одобрително отношение към работата и хората да го представляват във върховните или местни органи на власт и управление, гражданите трябва задължително да упражняват правото си на избор, дадено им от Конституцията, и да гласуват.

При изборите на български депутати за Европарламент на 20 май е абсолютно необходимо масовото участие на гражданите във тях.

Бойкотът на изборите означава задочно даден глас за партиите с утвърдени партийни гласоподаватели, като Българската социалистическа партия, която до вчера беше против присъединяването на България към "капиталистическа", "буржоазна" Европа, и Движението за права и свободи, изградено на етнически принципи, нимащи нищо общо с българщината, да ни представляват – да представляват България и българския народ във тази европейска институция.

Българският национален фронт, Инк., призовава всички, които имат българско самосъзнание и сж за европейското развитие на България на 20 май да се явят пред изборителните урни и да гласуват за кандидатите на онази политическа сила, за която България стои над партиите им интереси и ангажиментът във и извън нея и за която утвърждаването на Родина ни като фактор във европейското семейство на нациите е въпрос за чест, сигурност и достойнство.

Президиумът на БНФ, Инк.

Георги Петров

20 май – избори за български депутати в Европарламента

Дни ни делят от изборите на 20 май, когато българският народ ще избере своите представители в Европейския парламент. Те са първи сред приемането ни в обществото на обединена Европа. Затова са от особена важност освен личностно – кого ще изпратим, но и коя е политическата сила, която го е посочила. От това ще следва и неговото поведение по отношение присъединяването му към някоя от съществуващите там парламентарни групи. Очакванията за изхода от изборите на 20 май са, че БСП, ГЕРБ, ДПС и “Атака” ще заемат първите места в класацията по брой на избрани депутати. Във втория ешелон се нареждат НДСВ, СДС и ДСБ, за които се предполага, че ще преминат посочената изборна бариера от 5.56 процента. При ниска избирателна активност на гражданите и електорална последователност възможностите за изпращане на депутати в Европарламента на партиите от втория ешелон значително се увеличават. Тази активност (ниска или висока) едва ли би се отразила на изборния резултат на партиите – фаворити от първата група. Нагласите в обществото показват, че БСП и ДПС имат традиционни избиратели, така наречения твърд електорат, и изненади почти не се очакват. За ГЕРБ и “Атака” приливът и отливът на подкрепа от едните към другите е възможен, но не е решаващ за крайния резултат. Основното, което ще реши мястото на тези две политически сили в класацията на спечелени депутатски места, е в умението на едната или другата да отправят послания към гласоподавателите, които да бъдат ясни, недвусмислени, актуализирани и политически ориентирани. Те да бъдат реално насочени към решаване на проблемите на армията от пенсионери, безработни и колебаещите се в желанието си или не да използват правото, дадено им от Конституцията, за избор. Предимството на “Атака” пред ГЕРБ в това отношение е, че тя се доказва вече в избори и бележи почти постоянна подкрепа, докато

на ГЕРБ предстои да се докаже на тези избори. Възможен е “бум” – такъв, при който през 2001 г. НДСВ измести БСП и ДПС, да стане сега и с ГЕРБ, но са възможни и комбинации, които да парират тази възможност. Последните икономически скандали в средите на управляващата тройна коалиция сериозно говорят за нарушен икономически баланс на влияние вътре в нея, което е начало на криза, а тя – на изчерпаност в управленските ѝ възможности. От дълго време чувстващото се мъртво външение в коалицията излезе на повърхността като голяма вълна, приближаваща вълнолом. Последствията от срещата с него са известни, поради което и комбинациите са малко вероятни.

Изненади от гласоподавателите в българския политически живот е имало и ще продължава да има – особено когато предизборните послания от политическите сили са отправени непремерено и хаотично и не са налице възможностите за влияние на гласоподавателите от изградените по места партийни звена.

Между първите четири партии в предизборната надпревара се очаква решителна битка за надмощие. От една страна, утвърдените с традиционен електорат БСП и ДПС и от друга – новосъздадените техни алтернативи ГЕРБ и “Атака”. Изходът от тази битка ще определи и участието на всяка една от тях в бъдещия български политически живот, който тепърва ще покаже движението на стрелката на махалото наляво, център, център-ляво или дясно. В последна сметка битката ще бъде дебят, в който ясно ще се очертаят националните приоритети в рамките на европейското ни присъствие, от което е заинтересуван целият български народ. Той обаче е подвеждан с предизборни обещания, лъжи и измами, недостойни компромати между партии и партийни лидери, популистки усуквания и вече трудно би могъл да бъде запленил от тях, защото знае, че след отшумяване на изборите нерешените негови проблеми отново ще бъдат обект на

манипулация при следващите избори. Рогът на изобилието, предизборно обърнат към него, вече ще е изменил посоката на наклона си. Не че няма да тече. Той пак ще тече, но в друга посока. И идва помъдряването и отдръпването на избирателите от урните, от което безспорно има печеливши, има и губещи, но най-губещ остава пак българският народ, защото изборите все повече и повече се превръщат в шоу, в което крайният резултат не зависи нито от неговите предпочитания, нито от неговата обществена нагласа.

За партиите от втория ешелон тези избори не са въпрос на пренареждане и вмъкване в призовите места, а казано в упор, за оцеляване след буйния им растеж в близкото минало. Тогава избирателите, омаяни от еу-

форията на промяната (10 ноември 1989 г.) или харизмата (6 април 2001 г.) с радост и надежда се отправяха към урните, защото очакваха не козметична, а реална смяна на системата. Тогава избирателната активност решаваше изхода от вота, за разлика от днес, когато той се решава по други правила и на други места.

Както и да се развият предизборните борби за Европарламента, резултатът от изборите ще бъде лакмусът, който ще покаже готовността на обществото за корекция на ценностите и решимостта му да си възстанови конституционното право на суверен, или да остане като разменна монета във фокуса на партийните борби за власт и пари.

Факти

Източна Европа преживява

с пари от емигрантите

(Жители на Балканите предпочитат да пращат сумите в кеш вместо чрез банки)

Паричните преводи от чужбина са единствен източник на доходи за много хора в Източна Европа и са основен икономически фактор за страните в региона, показва проучване на Световната банка, цитирано от Дойче веле. Независимо дали заминават в чужбина по легален или нелегален път, дали остават там само за няколко месеца или за много години, повечето емигранти не престават да се грижат за близките в родината си.

Мащабите са огромни. В Молдова паричните преводи от чужбина съставляват 30 процента от brutния вътрешен продукт (БВП), в Таджикистан и Босна и Херцеговина – 20 процента, в Сърбия и Албания – над 15 процента. Сумите възлизат на почти един милиард долара в Молдова за 2005 г. и на близо 2 млрд. долара в Босна и Херцеговина.

По последни данни на БНБ от ноември 2005 г. до ноември 2006 г. сумите, изпратени от българските емигранти, надхвърлят 1 млрд. евро и са приблизително 5 процента от прогнозирания размер на БВП за миналата година. Едно от обясненията за сравнително ниския показател за страната ни е, че друга голяма част от парите отиват на ръка. Икономисти от Световната банка обясняват тази нагласа с краткия престой на българските гастарбайтери в чужбина и традиционните им предпочитания към парите в брой. Освен това те нямат доверие в бан-

ковата система, след като тя ограби спестяванията им през 90-те години.

“Факт е, че много от паричните потоци от чужбина преминават през т.нар. неформални канали и затова не могат да бъдат включени в официалната статистика”, казва Брус Квилин – автор на доклада на Световната банка. Според него в действителност сумите са много по-големи. Под неформални канали се разбира изпращането на пари не по банков път, а по приятели или близки, които пътуват до родината. “Голяма част от емигрантите пребивават нелегално в чужбина или пък са сезонни работници в селските райони и поради тази причина нямат достъп до банки”, обяснява Брус Квилин.

Типичният емигрант, който в днешно време напуска родината си в Източна Европа, е млад, с образование, в повечето случаи семеен, но все още бездетен. Завръщането в бившата етническа родина или бягството от размирни региони са мотиви от миналото. Основната причина за миграцията в наше време е търсенето на по-добри условия на живот.

За много семейства в Източна Европа паричните преводи от чужбина са единствен източник на доходи, казва Брус Квилин, като пояснява, че 11 на сто от общата сума на паричните преводи от чужбина се губи заради прекалено високите трансферни такси.

(Из българския печат)

Любен Костов

Досиета

Въпросът за достъп и разкриване на документи и за обявяване на принадлежност на български граждани към структурите на Държавна сигурност и техните вербовчици нееднократно е бил в дневния ред на изредилите се след 10 ноември 1989 г. правителства и парламенти. Той не е слизал и от дневния ред на обществото, което е неспокойно и страхливо се оглежда, виждайки, че властта на комунистите на 10 ноември 1989 г. бе взета и ограничена, но не и невъзвратимо отстранена от политическия живот, поради което и днес те са в нея. И не само в нея, но я и ръководят. **Държавна сигурност след промяната тогава бе разпусната структурно като преторианска гвардия на комунистическата власт, но персонално тя остана непокътната, без да ѝ се потърси отговорност за провежданите от нея репресии към българския народ. Органите на реда – Министерството на вътрешните работи – се преструктурираха, но персонажите останаха.** При така създадената обстановка над обществото като дамоклев меч стои въпросът с българските граждани, свързани с държавна сигурност по времето на комунистическото управление, които са между нас и чиято принадлежност към тази репресивна организация ние не знаем, защото техните архивни единици са засекретени в масивите на общата документация на тези служби и чакат светлина. На кого тези граждани днес “свалят шапка” никой не може да каже, а ние, възползвайки се от свободата, която ни дава демокрацията, без задръжки даваме външен словесен израз на чувства, стремежи, желания и предпочитания. И?!...

Досега резултат от опитите да бъдат извадени на светло досиетата на доносниците, сътрудниците и информаторите на Държавна сигурност не е имало. Комисиите “Бонев” и “Андреев” не можаха да завършат докрай възложената им задача по този въ-

прос. Не можаха обективно, всеобхватно и без привилегировано прикриване да кажат истината по съществуването, съхраняването, във връзка с това и ползването на тези масиви. Тяхното “прочистване” може да се предположи, а и не само да се предположи, но и да се твърди, тяхното микрофилмиране и унищожаване на първоизточниците и какво от тях е останало в наличност. И това – невъзможността комисиите да завършат работата си – е така, защото в правителствата и парламенти най-отговорно и от най-“високо” място те бяха възпрепятствани, въпреки декларациите за пълна подкрепа. **От кого?** Безспорно от хора, чиито имена фигурират в масивите с архивни единици на български граждани, принадлежащи към Държавна сигурност, където под линия са показани техните вербовчици и контактьори. Днес същите в правителства и парламенти, в икономика и финанси заемат призови длъжности с фанфаронщината на демократи и антикомунисти за обща обществена консумация, а за своите господари или самите те господари, очакват звездния си миг в реставрацията на неокомунизма. Това съвсем не ще рече, че между тях няма такива, които са дали сметка пред себе си за вредността на сътрудничеството си с ДС и са се отказали. Това с нищо не изменя обществения натиск за гласност на секретността за принадлежност към тези ненавиждани от цял народ служби, преторианска гвардия на комунистическата партия. Защо? Каква е целта на толкова големите усилия тези масиви (материалите в тях) да останат в тайна?! Тя е ясно определима, без да е необходима специална обосновка! Който има на разположение този ценен, неизчерпаем източник на информация (досиетата), той ще бъде този, който ще диктува определянето на персонажите в правителства и парламенти, в местната администрация,

В медийното пространство, икономиката и финансите. Той ще може на базата на компромати да отстранява неудобни личности, да кооптира послушници и да създава възможности за бизнес успех или неговото проваляне, да възпроизведе интелектуален елит и фамилно призово участие в живота на нацията.

Съвременници сме на приемане на закон от 40-то Народно събрание **“за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия”**.

Наименованието се приема без коментар и с акламации, при непрочетено съдържание, но след критични бележки по някои от членовете на закона, коментар по наименованието е наложителен, а може би и промяната му е задължителна.

И така:

Чл. 32 (1) Не се разкриват и публично оповестяват документи, чието разкриване или публично оповестяване би увредило интересите на Република България в международните отношения или би създавало сериозна опасност за живота на дадено лице.

(2) За да не бъде разкрит или публично оповестен документ, съответната служба за сигурност внася мотивирано предложение в комисията. Комисията се произнася с решение, което е окончателно и не подлежи на обжалване.

(3) Документи по ал. 1, които не се разкриват и публично оповестяват, се регистрират в отделен архивен фонд в централния архив по чл. 1, ал. 3, който е на пряко разпореждане на председателя на комисията.

По алинея 1.

В първата част на ал. 1 не може да има разноезичие, че на първо място са интересите на Република България, въпреки че резидентите на нашето разузнаване едва ли са тайна за контраразузнавачите в страната, в която работят, независимо от

техния статус на дипломати, бизнесмени, интелектуалци и др. Техните връзки с гражданите на съответната страна се следят “под лупа”, защото такова е естеството на работата на всички, които работят в тази област. Изключенията могат да бъдат в знаменателя на закона, без да се отваря вратичката на втората част на ал. 1: “за опасността на живота”, защото **за всеки, който по една или друга причина е бил принуден или доброволно е сътрудничил на органите на Държавна сигурност, е потенциално застрашен животът**. Този текст на ал. 1 отваря широко вратата за злоупотреби, т.е. за прикриване на лица, свързани с Държавна сигурност **по ал. 2**, където се казва: “...съответната служба за сигурност внася мотивирано предложение в комисията” (да не бъде публично оповестен даден документ). **Днес всяко ведомство си има служба за сигурност. Обективността на внесеното от нея предложение е в пряка зависимост от партийната и политическата окраска на ръководството на ведомството**, което обективно поставя под съмнение мотивацията “за опасността за живота на дадено лице”. Тук съвсем основателно възниква въпросът: Не се ли цели с разпоредбата на този член и съответните алинеи не разкриването, а дезавуираното им прикриване. Ако аргументите в подкрепа на такова тълкуване са убедително, то без съмнение в наименованието на закона “за достъп и разкриване” би трябвало да бъде въведена корекция в смисъл “за достъп и прикриване”.

По алинея 3:

Неразкритите документи се поставят под прякото разпореждане на председателя. **Кой и какъв е той?**

Член 4, ал. 1 от закона определя комисията като “независим орган”.

Какво значи независим, след като членовете му се избират по партийна принадлежност “на квотен принцип”. Сегашният председател г-н Евтим Костадинов е и остава член на БСП (според негови изказва-

ния) и той именно ще ръководи разкриването на досиетата на доносниците, на преторинците на неговата партия?! На него са, на пряко разпореждане и документите, които не се разкриват и публично оповестяват. **На него, “независимия” партиен член на БСП,** проверен от комисията към Народното събрание за вътрешна сигурност за чисто минало, е поверена комисия за разкриване на досиетата на сътрудници, които неговата партия има най-голям интерес да запази скрити от погледа на обществото.

Партийният устав и дисциплина на и във БСП са известни.

Уставът е конституцията на партията и неговото нарушаване не е най-доброто за нарушителя, освен **ако самата партия не е санкционирала нарушението и то не се**

вмества в нейната дългосрочна програма. Членовете на партията са изпълнители на нейната програма. Партийната дисциплина – невъзможността тя, програмата, да бъде дезавоирана.

Какво ще направят избраните от Народното събрание членове на комисията, за да не бъдат в нарушение на закона, е въпрос с повишена трудност, имайки предвид, че всички, без изключение, в комисията са или членове на партии, или са предложени от тях, което е далеч от изискването от закона за **независимост.**

Колкото до резултатите, които ще постигне комисията в разкриването на досиетата и тяхното огласяване, е рано да се говори, а след това ще бъде много късно.

РАЗПОРЕДИТЕЛИТЕ С ДОСИЕТАТА

Вече бившият соцдепутат **Евтим Костадинов** бе избран за шеф на комисията по досиетата. Той щял да спазва закона и да загърби партийните пристрастия, но обяви, че остава **член на БСП.**

Татяна Кирякова, предложена от левицата.

Тя е журналистка, дългогодишен **автор във в. “Дума”.**

Апостол Димитров от БСП, член на комисията.

Той бе депутат от Коалиция “За България”, историк.

Георги Георгиев, номиниран **от БСП.** Той бе зам.-министър на регионалното развитие по времето на НДСВ.

Орхан Исмаилов от ДПС бе избран за зам.-шеф на комисията. Той е на 28 години, юрист, досега бе зам.-шеф на ДКСИ.

Екатерина Бончева, дългогодишна журналистка от радио “Свободна Европа”, предложена **от коалиция БНС.**

Тодор Трифонов, вторият човек на **НДСВ** в комисията.
Юрист, кандидат за депутат от жълтата партия през 2005 г.

Валери Каунов, предложен от ДСБ. Той е преподавател
в СУ "Св. Климент Охридски", архивар и философ.

Румен Борисов от **НДСВ** е избран
за секретар на комисията.
Бе съветник на Николай Свинаров в МО.

Бележка на редакцията

Господин Костов заедно с горния материал ни е изпратил писмо, с което ни уведомява, че във връзка с интереса на читателите би могъл да предостави за отпечатване и материали за ползата от разкриването на досиетата и на икономическите сътрудници на органите на Държавна сигурност, което ще хвърли светлина по въпроса за българската икономика днес и кой я ръководи.

Този въпрос е оставен в периферията на вниманието на управляващите по причини, намерили израз в днес поместения материал за досиетата, но той е в центъра на общественото внимание, защото с него излизат на светло и много въпроси за милионерите и бедността в България.

Очаквайте следващите броеве на "Борба"!

Коментар

Дичо Дичев,
Чикаго

Европа

Твоята история е история на войни. Ти създаваше разрушителни сили, които носеха кръвопролития, разрушения, смърт и човешка трагедия.

В историята ти са регистрирани толкова много войни, че най-добрите историци не могат да ги изброят.

Първата война беше в Гърция през V век преди Христа против армията на персийския император Дарий, а последната – в Югославия в края на XX век. Ти беше нападана от външни сили на персийци, картагенци, хуни, монголци и турци.

Но трагичният факт е, че войните между европейци са били много по-разрушителни и човешките жертви неизброими. По време на Пелопонеската война между Спарта и Атина, която трае 27 години, са загинали повече гърци, отколкото при Маратон, Термопилите, Саламис и Платия от двесте войни против персийците.

Цезар и Помпей са убили повече римляни, отколкото Ханибал. Нека да споменем гражданските войни: Тридесетгодишната война (1618-1648), Седемгодишната война (1756-1763). А колко човешки жертви е погълнала Стогодишната война между Англия

и Франция през XIV век никои не може да каже.

Само през Първата и Втората световни войни са загинали сто милиона при сражения, от бомбардировки и епидемии. Хиляди европейци са загивали на ден по време на Наполеоновите войни, които са се превръщали в кървави бани.

Двадесет и пет века история на падение и възход. В същото време Европа твори най-блестящата култура, която човечеството познава. Велика литература, музика и философия. Европа сътвори изящна архитектура и даде на човечеството гениални научни открития.

За пръв път в историята днес всички нации на континента си подават ръце доброволно, за да живеят в мир и благоденствие. Обединението на Европа е феномен от изключителен характер, непознат от миналото.

Еволюционният процес сменя курса на нашето бъдеще. Мир и градеж – перспективи към възход.

Обединението на Европа е тема на безкрайни дебати през последните 50 години от държавници и политици, от историци и философи. Въпросите са много: Европейският съюз засега се вижда преди всичко като легално обединено общество, отворено по принцип за демокрация и пазарна икономика. Каква трябва да бъде Европа в бъдеще по отношение на нейните граници, нейната структура и нейната геополитика? Може ли Европейската комисия да се превърне в истинско правителство с президент? Настоящият парламент ще се трансформира ли в две камари на долна и сенатска? Докъде ще стигнат границите на Обединена Европа? До границата на Украйна или до тази на Русия? До Урал или до Владивосток? Не е изключено Европейският съюз да има общи граници със Сирия, Ирак и Иран, ако Турция бъде приета в обединена Европа!

Идеята за обединение на Европа е много стара. Първият опит е направен от римляните. Кралят на франките Шарлеман

се опитва да повтори същото. Наполеон Бонапарт имаше забележителни успехи, но след Ватерло великата му армия се прибра в границите на Франция. И Адолф Хитлер имаше своята идея, но и тя завърши катастрофално. Всички опити, които са правени до 1945 г. за обединението на Европа, са опити с въоръжена сила под егидата на завоевателя.

Обединението на Европа днес е доброволно, демократично и равностойно за всяка нация – от най-малката до най-голямата, която практикува демокрация, защита на човешките права, признава правата на малцинствата и има пазарна икономика. Прогресът по отношение на разширяването на Европейския съюз е забележителен. В Съюза са вече 27 страни с 500 милиона население. По всяка вероятност и останалите Балкански страни – Хърватия, Македония, Албания, Босна и Херцеговина и Сърбия, ще бъдат приети, когато бъдат готови според гореспоменатите условия. Швейцария и Норвегия отговарят на всички условия, но все още не са направили решителната стъпка. Някоя страна в Европа не може самостоятелно днес да се съревновава с икономически гиганти като САЩ, Япония, Китай и Индия. Обединена Европа със своята превъзходна индустрия и половин милиард високообразовано население създава най-големия пазар на света, с най-високия общ национален доход и най-големия износ, като надминава САЩ, Япония и Китай по икономическа мощ. Европа има блестящ интелектуален капацитет.

Европа е пълна с творческа енергия. Европа е раждала гении и ще продължава да ражда такива и в бъдеще. С въвеждане на еврото Европейският съюз показва, че не само може да има самостоятелна валута, но един ден да бъде доминиращ в света.

Няколко фактора правят една страна да бъде суперсила: икономика, армия, дипломация, лаборатории за нови научни открития и модерни комуникации. Европа има и превъзходно геополитическо местоположение,

непосредствено до Африка, Азия и Близкия изток. Европа има пред себе си прекрасни перспективи и в същото време много проблеми за решаване: енергийни ресурси, борба с тероризма, международна и вътрешна организирана престъпност, опазване на околната среда, спиране на затоплянето на нашата планета, предизвикано от човешката активност, премахване на безработицата и ефикасни мерки за незаконната емиграция и т.н.

На 25 март 2007 г. в Берлин се отпразнува 50 години от рождения ден на Европейския съюз под президентството на канцлера на Германия Ангела Меркел. Там беше приета политическа декларация, в която беше начертано бъдещето на Европа. Политиците от Брюксел отразиха нов идеализъм, базиран на дипломация, преговори, търпение и изграждане на добри икономически отношения с другите страни. В Брюксел мислят, че всички международни проблеми ще трябва да се решават чрез международните организации, като Обединените народи и др., а не чрез военна сила.

През юни 2007 г. ще бъде решено от Европейския съвет каква ще бъде Конституцията на Европейския съюз. Последната беше отхвърлена от Франция и Холандия с референдум. По всяка вероятност има нужда от известна корекция и модификация, за да бъде приемлива за всички членове на Съюза. Една обща конституция ще направи Европа по-ефективна, по-делова и по-демократична. Европа ще демонстрира по-висша степен на интеграция и демократична форма. Разбира се, по времето на германското председателство от 6 месеца това няма да стане.

Делото трябва да се продължи и след това – от Португалия и Словения като поредни председатели. С други думи, след 18 месеца ще проличи дали Европейският съюз ще има обща конституция, или ще продължава да се управлява от споразумения (treaties) като тези от Рим, Маастрихт, Амстердам, Ница и др.

Обща конституция, обща единна координирана външна политика прави Европа по-силна и годна не само да се съревновава с другите велики сили, но и да играе важна роля в международните отношения и да бъде способна да се грижи за собствената си отбрана. Обединението на Европа е политически проект без подобен пример. Затова може да служи за пример на другите народи от Африка, Азия и Южна Америка. Само преди 18 години Европа беше разделена и доминирана от външни сили. След колапса на комунизма и рухването на съветската империя и Съветския съюз настъпи огромен поврат. Нашата Родина беше под тоталитарна диктатура и обхваната от съветския империализъм. От член на Варшавския пакт против волята на нашия народ България днес е член на НАТО и Европейския съюз по свободен и демократичен избор.

Ако Европейският съюз се провали като проект, така както някои външни и вътрешни сили искат подобна съдба, целият континент ще се раздели, раздроби и ще стане отново жертва на други сили. Смъртната агония ще започне и Европа ще завърши като Древна Гърция и Рим. Останки от исторически антики и печално минало.

Всички европейски страни стават доброволно и демократично членове на новата суперобщност, феномен, непознат в историята, защото всички имат еднакви права.

Обединението не се създава чрез военна сила, а по абсолютно демократичен принцип, където се спазват всички човешки и национални права.

След толкова войни, кръвопролития, човешки жертви и разрушения Европа узря и помъдря. Европа е в най-важния си исторически процес за изграждане на единна, силна и първостепенна суперсила.

Интеграцията на Европа е едно от най-важните геополитически явления през XX век.

Всред многото писма в редакционната поща се намери и следното, което публикуваме:

Закъсняла изповед

Уважаема редакция, след като обиколих няколко редакции, които ми отказаха по разбираеми причини, се обръщам към вас да публикувате моите закъснели спомени. Виновен съм и лично съм взел участие в деяния, за които няма прошка и на онзи свят. Искам да ги разкажа, тъй като и последният свидетел и участник вече е починал – да не ме открият и отмъстят, защото съм разкрил тези грешни престъпления.

На 9 септември 1944 г. се събраха една малка група партизани, няколко политически затворници и повечето криминални престъпници от кол и въже и странични такива като мен, наречени “пролетарии”, и направихме новата “народна милиция” в “Славянска беседа”, начело с Тодор Живков. Бяха много объркани времена. Не се знаеше кой какво прави и колкото по-жесток си към “враговете”, толкова повече се издигах като началник. Арестуваните бяха кротки като агънца и не се съпротивляваха и много лесно ги убивахме. Един генерал, после му научих името – Цанков, лично Тодор Живков заповяда Жаки да го хвърли от прозореца. Тодор, нашият началник, бутна по рамото Жаки и той го хвърли.

Толкова много хора сме убили, а всеки от нас се стараеше, защото се страхуваше да не го обвинят, че е милостив, защото и той изгаря като враг. В началото не получавахме заплата, а само храна – натурална заплата. Но храната беше скъпа, с купони. Аз например получавах два пъти месечно по 10 кг захар, по 3 кг ориз, олио по 2 л, брашно няколко килограма и месо на три пъти по килограм. С тази храна продоволствах две семейства по няколко души. А хляб – един хляб дневно, като го вземахме още топъл сутрин. Освен това имахме два стола, където се хранехме два пъти дневно. Ако изчислим храната, реално ние имахме средна заплата. Но не получавахме заплати, които по-късно ни даваха със

задна дата. Но имахме огромни доходи, тъй като по това време ние конфискувахме всички пари, бижута, злато, пръстени и часовници и ценни вещи от хората, които арестувахме и убивахме, а също от обиските в къщите и магазините, където залавяхме арестантите. Най-много се обогатявахме, когато ходехме по къщите и жените, децата и старците на арестуваните сами ни даваха, за да бъдем по-милостиви към арестуваните. Лично аз от това време имах събрано няколко кила злато във вид на златни монети, отделно пръстени, гривни, брилянти и какво ли не, все много скъпоценности, а парите бяха огромни купища. Все ценни неща сме вземали и всеки вземаше за себе си и не сме ги предавали в склада, за да се заприходяват. Беше голям и грозен грабеж в първите месеци докъм 1945 година, когато напуснах много доходната работа като милиционер. Живеех в Подуяне и познавах Живков оттам като съсед. Родителите ми ме посъветваха да напусна, а златото закопахме в градината. Бях станал милионер за няколко месеца. През това време станах приятел и с всички по-нататъшни висши командири и началници в МВР и БКП. Започнах работа в частен хотел (то всички хотели бяха частни) – имах много пари и ходех на работа само заради момичета и млади жени. По-късно ми подариха диплома за средно образование и отидох да уча в Ленинград, където ми подариха диплома за висше образование и работих в държавни учреждения, без да работя – просто командвах. Бях млад и въвлечен по течението, правех това, което другите около мен правеха. Такова беше времето. Аз няхах съвест и морал и макар да получих висше съветско образование, което плюс актива ми в МВР от 1944 г. и личното приятелство с най-жестоките служители в МВР в началото, като Коце-Испанчето, който лично убиваше хора в присъствието на жените и децата им, а това беше нещо кошмарно и за нас, мили-

ционерите, беше неописуемо. В хотелите често сънувах кошмари и мнозина се пропиха, станаха пияници като Коцето, той ми завидя и дойде на работа в хотела. Аз се местех на работа, където пожелаея и в чужбина, но навсякъде сънувах кошмари, спасих се, че не станах пияница, защото имах добри родители и се ожених рано, та влезнах в някакви релси, та с болните си деца и родители някак осъзнах какво е това социализъм. Може да ме обвиняват, защото станах партийен член. Та тогава, в 1944 г., който е партиец, можеше да оживее.

Та направих и баща ми активен борец с фалшиви свидетели, без да е такъв, а покрай баща ми, обикновен срелочник на гара Подуяне, и моето семейство преживя. Познавах и Трайчо Костов, и Горуня, и двамата бяха жестоки хора и случайно ги хвана шайбата. Само един комунист от СССР беше добър към обикновените хора – Младен Стоянов. Иначе всички комунисти грабеха и унищожиха България. И аз бях такъв грабител и унищожител. Градско чедо съм, но съм покъртен от съдбата на българските селяни и селското стопанство и унищожението на България като държава.

Не желая нищо друго освен съживяването на онази България, която ние, партийците комунисти, унищожихме и затова заслужаваме най-строгото наказание. И на какво основание сега някакъв млад комунист, роден от руския и роден в кървава Русия, продължава да съсипва България? Трябва да излезе закон за наказание на комунистите, включително и на мен, да ни съдят и осъдят. Мен ще трябва да ме осъдят за това, че арестувах невинни хора, затова, че бяха богати,

затова, че бяха по-способни и умни и можеха да управляват добре, а ние, глупаците, взехме властта и служехме на СССР и Сталин. И защо убихме тези невинни хора? Защо ги ограбвахме и ние станахме богати. Огледайте се, драги читатели, и вижте – кой сега е богат? Тези, които разрушиха и ограбиха България. Като им разказах на моите деца истината, всички избягаха на Запад. Жена ми е болна. Ние сме в края на пътя. Но защо не даваме път на младите и им пречим? Болно ми е. Трябва да има народен съд – истински народен съд, който да даде всекиму своето. Само че най-големите убийци и разрушители, като моя на-

чалник Тодор Живков, още е тачен и уважаван. А неговата внучка управлява от Народното събрание. Тя има пари, много пари. Всичко ограбено от българския беден народ. И за какъв социализъм говорят и се борят тези убийци? Убиват целия български народ! И ако в 1944 г. ние убихме 50 или 55 хиляди души – то те, сегашните социалисти, убиват 8-милионен народ. Ето това е престъпление на престъпленията и вие, обикновените

хора, трябва да спрете това престъпление.

Прошка не желая, защото не я заслужавам.

Георги Иванов, София
(Заглавието е на редакцията)

Бел. ред. Уважаеми господин Иванов, по наша преценка е редно да излезете от анонимност, защото не сте нито първият, нито ще бъдете последният, който повдига завесата на комунистическите безобразия по време на управлението им. С настоящото Вие показвате и съвест, и морал, и гражданско достойнство.

Венцислав Тонов

След залез слънце

В един пролетен ден късно след обяд от раздрънкания автобус, който спря в центъра на селото, като рояк наскочаха хора и се разпиляха на всички посоки. Последен слезе непознат човек на средна възраст с малко вързопче в ръка. Като стъпи на земята, той бавно се огледа и тръгна по улицата надолу. Дрехите, с които беше облечен, видимо не бяха негови. Широки, мръсни, протрити, а и лицето му брадясало, грозно, изпито. По нищо не личеше да е тукашен, макар че вървеше като че ли селото му бе познато. Забил поглед в земята, той и не погледна жената, с която се срещнаха и разминаха. На няколко пъти тя се обърна назад да го поогледа, а лицето ѝ изразяваше недоумение. Преди човекът да изчезне по някоя улица или в къща, жената срещна познат, спря го и се запrikaзваша, като гледаха в гръб вървящия:

– Много ми заприлича по вървежа на Бонкиния Илийчо. Какво ли не се чу за него. Ако е той, все едно, че от гроб е изиязъл. Дано да са го пуснали, че жена му бял ден не видя с тия две деца, откакто го арестуваха – рече жената и го проследиха с поглед. Като сви наляво по улицата и на двамата стана ясно, че е той. Наближил къщата си, Илийчо още от улицата видя жена си, че работи в градината. Портата изскърца, жената се обърна, изгледа влизащия, но не го позна, защото продължи да копае. Малко след това се изправи, вгледа се в него, рязко захвърли мотиката и като си бършеше в престилката ръцете, изрева на глас:

– Илия, ти ли се бе, Илийчо? Какво са направили с теб бе, миличък?

Хвърли се към него и го зацелува къде свари. Сетне рязко се отдръпна като от чума, изгледа го от глава до пети, като да се увери, че не е грешка и тичешком влезе в къщата. Две малки гечица на предучилищна възраст се показаха на прозореца, изгледаха с любопитство дошлия и се отдръпнаха засрамени. Докато Илийчо развързваше омотаните с канан скъсани галоши, жена му излезе с грехи в ръце.

– Хвърляй всичко от себе си, че ако се видиш... Сигурно и въшки имаш!

Илия се усмихна и покорно се заразсблича пред вратата. Жена му поемаше с два пръста парцалите и с погнуса ги хвърляше в двора. Когато се преоблече, тя извика децата. Те излязоха плахо отвътре, спряха се за момент стъписани и като по даден сигнал се хвърлиха към баща си. Той се наведе и прегърна едновременно и двете. След малко ги взе на ръце и се изправи заедно с тях. Илийца, която в този момент не знаеше какво да прави ни със себе си, ни с ръцете си, изведнъж ги издигна и всички прегърна като в скулптурна композиция.

– Божичко, откако те чакаме! – промълви тя и се пренесе във вечерта, когато той изчезна. Беше сложила масата за вечеря. Дълго чакаха. Децата заспаха. През нощта запали фенера и тръгна да го търси: из двора, у съседите, у роднините. Че вечерта е арестуван и откаран разбра едва на сутринта. После къде ли не ходи да пита. До София стигна. Едно и също отговаряха:

– Не знаем, тук няма такъв.

Първите дни интуитивно усещаше, че е жив, но седмица след това вече бе убедена, че е убит. Цял месец рева из гробищата, пали свещи и разнася за “Бог да прости”, докато един ден получи писмо от Белене. С трепереща ръка скъса плика и прочете:

“Жив и здрав съм. Гледай децата. Целувам ви.”

От три години Илиicho за пръв път вли-
заше в дома си. Загубил бе всякаква надежда,
че някога ще бъде свободен. Като в приказен
сън си спомняше за семейството. Писмата
и колетите, които веднъж на три месеца
получаваше, го връщаха към реалността, но
само след няколко дни отново надеждата му
потъваше като в мътна вода, изчезваше за
месеци, за да се появи отново. Почти всеки-
дневните смъртни случаи съвсем го отчаяха.
Много хора, с които бе делил залък и надежди,
не издържах и измряха. Повече от тях бяха
образовани, следвали в странство, някои заема-
ли високи постове. Незавършеното му средно
образование в началото го притесняваше, но
странно – те разговаряха с него като с равен.
Чест за него бе да ги познава, да контактува с
тях, да го уважават. Всички бяха без присъди,
но като гледаше какво става, май че имаха и
то само една – смърт. Толкова по-изненадващо
дойде освобождаването му. Сега, когато бе
сред близките си, не можеше да си представи,
че утре дигите в острова ще минат без него.
Благодарен бе на съдбата си, че баща му на
времето нямаше пари да го изучи. Образова-
ните останали в острова обречени. Някои в
канчетата си за храна от глад печеха змии.
Когато за първи път видя хора да ядат влечуги
– повърна. Постепенно свикна с това всеки-
дневие, а те, Боже, какъв апетит ядяха! Все-
ки ден се канеше да опита, но все отлагаше за
следващия. Веднъж взе подаденото му парчен-
це, предпазливо близна, но тъй като гладът му
бе много по-голям от погнусата – изяде го. И
странно – хареса му.

Започна да съжалява, че по-рано не е про-
ял. С всеки изминат ден змиите намаляваха и
все по-голям деликатес ставаха.

Безброй са нещата, които искаше да за-
брави, само не и приятелите. С какъв интерес
ги слушаше да разказват за неща, случили се

с тях и формирали политиката на България
преди девети. За мисии, посещения, приеми, за
разговори с царя. Оттук нататък те щяха да
му липсват. Университет да бе завършил, по-
малко истини от най-новата история щеше да
знае. А сега децата го гледаха и се радваха. По
едно време хванати за ръце излязоха от къщи и
отидоха на двора. Като отвори яхъра, конят
изпръхтя и замарширува на едно място. Илиicho
пусна децата, отиде при него и го потупа по
гърба. Животното вдигна глава, завъртя я и
лизна ръката му.

– Тате, той те позна – забеляза момиченцето.

– Да! Може би – отговори бащата и
продължи да гали коня, както правеше винаги
преди ареста.

В него ден от сутринта бе отишъл да
окопава царевица. Цял ден работи без храна и
почивка. Привечер от глад и жажда свят му се
виеше, но бързаше да привърши, че на другия
ден друга нива чакаше.

С усилия се метна на коня и тръгнаха.
Пред тях слънцето бе легнало на хоризонта
огнено червено. Колкото приближаваха село-
то, толкова и животното по бързаше. Преди
чешмата то премина в тръст и с настървение
заби глава в коритото под падащата струя.
Илиicho слезе, пи вода на почивки и тръгнаха.

А по-нататък, на главната улица, където
пътят се отделяше за дома му, видя двама
милиционери, седнали на един дувар. Когато
ги приближи, препречиха пътя му, а единият
хвана юздите:

– Арестуван си, слез от коня!

– Защо? Нищо не съм направил – рече
Илиicho.

– И ние не знаем защо!

В същия момент от съседната къща се
показа мигащата на парцали физиономия на
Мако Ганин. Извикаха го и пхнаха в ръцете му
юздата и мотиката. Невменяемият се ухили
на оказаната чест и поведе животното.

Умалаял, Илиicho тръгна неохотно с мили-
ционерите, без да знае какво го очаква.

Нощта настъпваше бързо над селото
ведно с оранжевото зарево на залязващото
слънце.

Из “Неподвластни на времето”

Българските кланета

Нужно е да се обърне вниманието на европейските правителства върху един факт, който, вижда се, е толкова гребен, че правителствата не могат да го забележат. Ето го този факт: Избива се цял един народ. Къде? В Европа. Този факт има ли свидетели? Само един: целият свят. Правителствата виждат ли го? Не. Народите имат над себе си нещо, което е под тях, правителствата. В известни минути се случва такава безсмислица: цивилизацията е у народите, а варварщината е в управляващите. Тая варварщина желана ли е? Не. Тя е просто професионална. Това, което човешкият род знае, правителствата го игнорират. Това произтича от обстоятелството, че правителствата гледат само през очилата на късогледната държавна необходимост, а човешкият род гледа с друго едно око – съвестта.

Ние ще удивим европейските правителства, като им съобщим нещо, а именно: че престъпленията са престъпления; че на никое правителство не е позволено да става убиец, също тъй както не е позволено това на частните лица; че Европа е солидарна; че всичко онова, що се върши в Европа, върши се чрез самата Европа; че ако съществува някое зверско правителство, с него трябва да се постъпва, както се постъпва със зверовете; че в тая минута съвсем близо до нас, там, под нашите очи, убиват, палят, грабят, изстребват, колят бащите и майките, продават малките момичета и малките момчета, а твърде малките деца, неудобни за проган, разрязват ги на две части; че изгарят семействата в къщите им; че жителите на един град, например Батак, в няколко часа са били намалени от 9 хиляди на 1300 души; че гробищата са препълнени с повече трупове, отколкото те побират, така че мъртвите в замаяна на клането, дали са на живите чумата. Ний съобщаваме на европейските правителства и следното: че се разпарят бременните жени, за да се убиват децата в утробите им; че обществените площади са пълни с купища женски скелети, носещи следите на разпарянето; че кучетата гризат по улиците черепите на изнасилените млади момичета; че всичко това е ужасно; че достатъчно е едно мръдване от страна на европейските правителства, за да се спре всичко това; че диваците, които вършат злодеянията, са страшни, а цивилизованите, които ги оставят да ги вършат, са грозни.

Настанал е моментът да се издигне глас против тези зверства. Целият свят се е възмутил и възнегодувал от тях. Има минути, когато човешката съвест взема думата и заповядва на правителствата да я слушат.

Правителствата заекват някакъв отговор. Те са опитали вече това заекване. Те казват: всичко това е преувеличено.

Да, преувеличено е. Батак е бил изстребен не в няколко часа, а в няколко дена; казват, че било имало 200 изгорени села, а те са били 99 села; туй, което вий наричате чума, е тиф; всичките жени не са били изнасилени, всичките момичета не са били продадени, някои са се отървали. Осакатявали са пленниците, но отрязвали са им главите, което умалява факта; децата, за които се приказва, че са били хвърляни от пика на пика, всъщност били са набождани на щикове; там, където е имало един заклан, вие слагате двама; вий удвоявате числото на убитите и пр., и пр.

И после, защо тоя народ се е възбунтувал? Защо едно стадо от хора не оставя да се разполагат с него като с едно стадо говеда? Защо?... и пр., и пр.

Тоя начин на извиняване увеличава ужаса. Няма нищо по-мизерно от това да шиканираш общественото негодование. Смекченията в такива случаи отегчават работата. То значи: пледиране за хитрината в полза на варварщината. То значи: Византия извинява Стамбул.

Нека назовем нещата с имената им. Да се убие някой човек на тъгъла на някой лес, който се нарича Бондийски лес или Черни лес, е престъпление; да се убива цял един народ на тъгъла на

оня лес, който се нарича дипломация, е също престъпление. Само че по-голямо. Това е цялата разлика.

Нима престъплението се смята за намалено, ако е огромно? Уви! Това е един стар исторически закон. Убийте 6 души, вие сте Тропман; убийте 600 хиляди души, вие сте Цезар. Да бъдеш чудовищен, значи да бъдеш приемлив. Доказателства: Вартоломеевата нощ беше благословена от Рим; драконадите бяха прославени от Босюе; 2 декември 1851 г. беше поздравен от Европа.

Но време е вече новият закон да замени стария; колкото тъмна и да е нощта, най-последният хоризонтът трябва да побелее.

Да, нощта е тъмна; призраците възкръсват в нея; след Силабуса на ви Корана; побратимяване между едната библия и другата; зад Св. Престол (папата) се издига Високата порта; дават ни избор в мрака; и узнавайки, че Рим ни е дал средновековната епоха, Турция намисли да ни даде своята.

От там работите, които стават в България.

Къде ще спрат те?

Кога ще свърши мъченичеството на тая малка, но геройска нация?

Време е цивилизацията да издаде своето величествено запрещение, за да се спрат тия работи.

Ние, народите, предписваме на правителствата издаването на това запрещение.

Но ни казват: Вие забравяте, че тук има "въпроси". Да се убие един човек е престъпление; да се убива един народ било "въпрос". Всяко правителство има своя въпрос: Русия в Цариград, Англия в Индия, Франция в Прусия, Прусия във Франция.

Ние отговаряме: човечеството има също своя въпрос и тоя въпрос е по-голям от въпроса на Индия, Англия и Русия, той е въпросът на малкото дете в утробата на майка си.

Нека заместим политическите въпроси с въпроса на човечеството.

Цялото бъдеще е там.

И нека го кажем тук, това бъдеще ще настъпи, каквото и да става. Всичко му спомага и му служи, даже престъпленията. Страшни служители.

Това, което става в България, доказва нуждата от едни Съединени щати в Европа. Разединените правителства трябва да бъдат заместени от съединените народи. Трябва да се тури край на империите, които убиват. Нека обуздаем фанатизма и деспотизма. Нека счупим меча на предразсъдъците и сабята на догмите. Да няма вече войни, убийства, кланета, а свободна мисъл, свободна търговия, братство. Нима е толкова мъчно да се постигне мирът? Една европейска република, една континентална федерация, едно действително политическо средство, за да се постигне мирът. Размишленията доказват това, събитията го потвърждават. Върху действителността на това средство. Тази действителност е една необходимост, всички философи са съгласни, а джелатите днес прибавят своите доказателства към доказателствата на философите.

Дивотията свидетелства в полза на цивилизацията по свой начин, чрез ужаса. Прогресът носи подплата на Ахмед паша. Жестокостите в България не оставят съмнение, че Европа има нужда от една европейска народност, от едно едничко правителство, от едно безгранично и братско посредничество; демокрацията да се намира в мир с нея, всички братски народи да имат за столица Париж, т.е. свободата да има за столица светлината. С една дума, Съединените щати на Европа. Това е целта, това е пристанището.

Вчера то бе само истина; днес, благодарение на джелатите в България, то е очевидност. Към мислителите се придружиха убийците. Доводите бяха приведени от гениите; ето сега, че те се привеждат и от чудовищата.

*(Реч на Виктор Юго, произнесена на 29 август 1876 г.
в парламента на Франция)*

*Милко Мушмовъ,
Монтичело, САЩ*

Почтенъ приятель на България

Оскаръ Уайлдъ, 1856-1900

Днесъ все повече и повече хора откриватъ безграничното удоволствие и чаръ въ творбитѣ на великия ирландски драматургъ, поетъ, романистъ, есеистъ и прикитъ – Оскаръ Уайлдъ. Неговият несравнимъ стихъ, неговитѣ провокиращи есета, изискани театрални драми и комедии, плѣняващи дѣтски приказки, неговото остроумие и неспокоенъ, буенъ духъ – го обезсмъртиха като единъ отъ най-четенитѣ любими свѣтовни автори. Блѣстящиятъ епиграмиченъ стилъ въ “Портретътъ на Дорианъ Грей” е добре познатъ и все още хипнотизиращо увлекателенъ и у насъ. Неговата трагедия “Саломе”, поставена на Парижката сцена и коронована съ всеизвестната френска звѣзда Сара Бернаръ – бѣше приета по-късно за либрето на едноименната опера, композирана отъ гениалния Рихардъ Щраусъ.

Както и днесъ, така и въ негово врѣме, когато “великитѣ сили” и лицемѣрното съзнание на свѣтовния интелектуаленъ елитъ си затваряха дипломатически очитѣ, гениятъ, куражътъ и доблестта на Оскаръ Уайлдъ умѣстно и обвинително изнесоха наяве трагедията на нещастния български народъ, обреченъ подъ отоманския ятаганъ на безчовѣчни произволия и насилия – чрезъ своя вълнуващъ стихъ!

Сонетъ за кланетата на християнитѣ въ България

Оскаръ Уайлдъ

Исусе, живъ ли си, или въ прахъ
днесъ въ гроба Твойтѣ кости тамъ лежатъ?
Възкрѣснали ил' туй бѣ сънь благать
на тазъ, що любеше Те въ своя гряхъ?

Че тука тегне въздухътъ отъ плачъ,
свещеници въвъ Твое име мратъ...

О, чуй тѣзъ писъци на синъ, на братъ,
и дѣтски вой предъ турския палачъ!

Слезъ долу, Сине Божий! Въ кръвъ, уви,
азъ Твоя Кръсть видѣхъ въ беззвѣдна нощъ
какъ върху него Полумѣсецъ сияй!
И ако гробъ отъ камъкъ Ти разби,

Слезъ долу, Синъ Човѣченъ – съ Своята мощъ
отъ слава Мохамедъ Ти развѣнчай!

*Преводъ на Милко Мушмовъ
отъ английския оригиналъ*

Живеем във време на забележителен технически и обществен прогрес в световен мащаб. В страните, освободили се от хегемонията на тоталитаризма, включително и в България, протичат процеси на преоценка на ценностите. Рушат се оковите на комунистическото мислене, а моделът на новото все още е забулен в мъглата на противоречията, предизвикани от невъзможността реално да го възприемем. Ценностната система на хората при определяне на границите и съдържанието на добро и лошо, полезно и вредно, актуално и перспективно, социалния статус – богат-беден, са размити до положение едната крайност да определя съдържанието на другата. Седемнадесет години след падането на комунизма като форма на държавно управление и икономически модел промяната все повече ни притиска до стената от лабиринта на противоречия вследствие несъобразения с времето, мястото и народопсихологията модел, хвърляйки ни в лапите на масовото бездействие и очакване нещо да се случи, за да има ред и законност. А той – редът, и тя – законността, са заченати, родени и отгледани в недрата на загниващия комунизъм като факт и система, в средата на 80-те години на миналия век, за да обслужват времето, когато ще бъде политически и икономически възможно да се приложи лениновият принцип – крачка назад, две напред. Времето му наистина дойде с първия полъх на демокрацията, свързан с вътрешнополитическия преврат в партията ръководителка – БКП, когато държавният капитал се трансформира

в частно капиталистически, оставен в ръцете на партийната и на спецслужбите мафия посредством формите на раздържавяване – приватизация, и възстановяване на отнетата собственост – реституция. Националното богатство, създадено от труда на много поколения, и собствеността, изграждана с много труд и лишения, беше преразпределяна. Хиляди граждани бяха изхвърлени от приватизираните предприятия. Армията на безработните нарасна в застрашаващи размери. На борсата на труда предлагането многократно надвиши търсенето. Благосъстоянието на огромната част на народа спадна до нивото на минимума, необходим като средства за съществуване. От друга страна, в ръцете на едноцифрен процент от населението, предимно с принадлежност към БКП, се съсредоточи огромна финансова и икономическа мощ. Бюрократичната машина, сменяща се в администрацията по партиен принцип, разяждана от корупция, но предана на партията, периодично подлагаше на доограбване населението, като вземаше онова, което все още е останало недоограбено. Личната и груповата престъпност набра скорост и излезе извън контрола на оторизираните да бдят за реда органи. Самодисциплината и личната отговорност като мерило за качеството на демократичното съзнание отстъпи място на поведенческото безсмислие и отговорност. Хората се отказаха да използват конституционното си право да участват в избори за органи на власт и управление, защото не намират смисъл да сменят фасадата

и утвърждават все същото съдържание. Голяма част от народа в безизходността си беше погълнат от бездната на отчаянието и прекрачи етичните и социалните норми за поведение и правов ред.

Не ми вменявайте вината на черногледството. Такъв не съм и няма да бъда. Това, което изнасям, е малка част от това, което е. Но като гражданин на тази страна, която е моя родина, която е родина на моите майка и баща, праотци, братя и сестри, аз имам право на мнение – да посоча, по моя преценка, откъде идва и в какво се корени злото и как то да бъде отнесено в миналото.

Приемането на България в Европейския съюз е фактор за бъдещето на България, но не е решение за наболените обществени проблеми. Ако не вземем в свои ръце инициативата за по-добър живот, Евросъюзът няма да го направи такъв. Но как да стане това е въпрос не на бъдеще неопределено време, а на нашия утрешен ден. Отговорът е в съзнанието ни за отговорност пред себе си, пред тези, в сред които живеем и се движим, пред бъдещето на нашите деца. Това ни задължава да излезем от сковаността на безразличието и безотговорността и със силата на гражданската си позиция като върховен суверен да изметем Авгиевите обори на властта от нечистоплътността на партийната демагогия, която се е настанила в тях и която днес предизборно е показала глава от бърлогата си и е отворила уста за словесни популистки, до болка познати, но неосъществими обещания. Със силата на могъщото наше НЕ нека покажем на демагозите, че не вярваме в утрешния

светъл и сияен ден, с които ни заблуждаваха цели 45 години, продължавайки и сега. Нека се отърсим от партийните предразсъдъци и боричкания за вождизъм в междупартийното пространство. Тук не става въпрос дори за стил и метод на управление и принципи.

За нас движението на България напред в рамките на Европейския съюз е свързано. Нека това добре запомнят партийните величия, с издигане, внедряване, отстояване и налагане на нови ценности и показатели, в основата на които да стои **върховенството на закона, неговото безусловно и неотменно изпълнение, всеобхватност и валидност**. Ние трябва да покажем на самозабравилите се партийни лидери и техните душеприказчици, че българските граждани не искат повече партийната принадлежност да бъде лицето на тяхната работоспособност, а техните делови качества и способности. Това наше искане именно не може да бъде изпълнено от една на друга подаващите си властта партии.

В наша власт е да посочим онази нова гражданска сила, която с чисти от властване ръце и изпълнено с любов към настоящето на народа сърце има решимост да разруши всички мостове към реставрацията на тоталитарното минало и партийните сделки за сметка на народа в настоящето.

Това ще бъде ден първи на нова България.

Всеки гражданин на Европейския съюз, което означава, че и всеки гражданин на България, се ползва със следните права:

На жалба до омбудсмана. “Всеки гражданин на съюза може да се обръща към омбудсмана...” (ДЕО, чл. 1, 2);

На петиция. “Всеки гражданин на съюза и всяко физическо или юридическо лице, което пребивава или има седалище в държава членка, имат право да отправят индивидуално или съвместно с други граждани или лица петиция до Европейския парламент по въпроси, които се отнасят до областите на компетентност на общността, и които го засягат пряко” (ДЕО, чл. 194);

На запитвания до институциите на ЕС. “Всеки гражданин на съюза може да се обръща писмено до всяка институция или до всеки орган, визиран в този член или в чл. 7 на един от посочените в чл. 31 езици (официалните езици на държавните членки – б.р.) и да получава на същия език.” (ДЕО, чл. 21, 3);

На свободно движение и пребиваване. “Всеки гражданин на съюза има право свободно да се движи и да пребивава в рамките на територията на държавите членки при спазване на ограниченията и условията, предвидени в настоящия договор, и на мерките, приети за неговото осъществяване.” (ДЕО, чл. 18, 1); “Гражданите на съюза притежават правото на пребиваване на територията на държава членка за срок до 3 месеца без никакви условия или формалности освен изискването да притежават валидна карта за самоличност или паспорт.” (Д 2004/38/ЕО, чл. 6, 1);

На дипломатическа и консулска защита. “Всеки гражданин на съюза на територията на трета страна, където държавата членка, чийто гражданин е той, няма свое представителство, има право на закрила от дипломатическите и консулските представителства на всяка държава членка при същите условия, както и гражданите на тази държава.” (ДЕО, чл. 20);

На иск в съда на ЕС. “Всяко физическо или юридическо лице може да заведе иск срещу решенията, които са адресирани до него, или срещу решение, което въпреки формата си на регла-

мент или решение, адресирано до друго лице, го засяга пряко или лично.” (ДЕО, чл. 230, 4).

Забрана за дискриминация. “В обхвата на приложението на настоящия договор и без да се нарушават специалните разпоредби се забранява всякаква дискриминация на основание гражданство.” (ДЕО, чл. 230, 4); “...Съветът... може да приеме необходимите действия за борба с всякаква дискриминация, основана на пола, на расовия или етническия произход, на религията или убежденията; на увреждане, възраст или сексуална ориентация.” (ДЕО, чл. 13, 1);

Свобода на словото, на събранията и сдруженията. “Всеки има право на свобода на изразяване на мнения. Това право включва свободата да отстоява своето мнение, да получава и разпространява информация и идеи...” (ЕКПЧ, чл. 10, 1); “Всеки има право на мирни събрания и на свободно сдружение, включително правото да образува и членува в професионални съюзи за защита на своите интереси.” (ЕКПЧ, чл. 11, 1);

Защита на личните данни. “Държавите членки гарантират на всяко физическо лице правото да получи... потвърждение за това дали отнасящи се до него данни се обработват, както и информация най-малкото за целите на тази обработка, категориите данни и получателите или категориите получатели, на които данните се разкриват...” (Д/95/46/ЕО, чл. 12);

Зачитане на културното многообразие. “Общността дава своя принос за разцвета на културите на държавите членки, като зачита тяхното национално и регионално многообразие и същевременно извежда на преден план общото културно наследство.” (ДЕО, чл. 151, 1);

Закрила на правата на детето и на възрастните хора. “Висшите интереси на детето са първостепенно съображение във всички действия, отнасящи се до децата, независимо дали са предприети от обществени или частни институции за социално подпомагане, от съдилищата, административните или законодателните органи.” (КПД, чл. 3, 1); “Всеки работник в Европейската общност трябва при

пенсониране да разполага със средства, които му позволяват достоен стандарт на живот.” (ХООСПР, чл. 24);

Интеграция на хората с увреждания. “Всички хора с увреждания, независимо от произхода и природата на тяхното увреждане, трябва да имат право на допълнителни специфични мерки, насочени към повишаване на тяхната социална и професионална интеграция.” (ХООСПР, чл. 26);

Закрила на човешкото здраве. “При разработването и изпълнението на всички политики и дейности на общността се осигурява високо равнище на закрила на човешкото здраве.” (ДЕО, чл. 152, 1);

Защита на околната среда. “Политиката на общността в областта на околната среда има за цел постигането на високо равнище на защита, като взема предвид различното състояние на регионите в общността.” (ДЕО, чл. 174, 2)

Защита на потребителя. “С цел подкрепа на интересите на потребителите и осигуряването на високо равнище на защита на потребителите общността съдейства за закрилата на

здравето, сигурността и икономическите интереси на потребителите.” (ДЕО, чл. 153, 1);

Борба с изключването от социалния живот. “Общността и държавите членки, като осъзнават основните социални права, като онези, залегнали в ХООСПР, си оставят за цел насърчаване на заетостта, подобряване на условията на живот и труд... осигуряване на подходяща социална закрила, социален диалог, развитие на човешките ресурси с оглед високо и устойчиво равнище на заетост и борба с изключването от социалния живот.” (ДЕО, чл. 136).

Справочник: ДЕО – Договор за създаване на Европейската общност; ДЕС – Договор за ЕС; Д – Директива на Европейския парламент и Съвета (с присъединяването на България актовете стават задължителни у нас – б.р.); ЕКПЧ – Европейска конвенция за защита правата на човека и основните свободи; КПД – Конвенция за правата на детето на ООН; ХООСПР – Харта на общността за основните социални права на работниците; ЕКПЧ и КПД са подписани от Република България и разпоредбите им са задължителни у нас.

В помощ на читателите на сп. “БОРБА”

Работа в Европа

Едва 10 от общо 25 от досегашните страни – членки на ЕС, свободно и без каквито и да било уговорки ще пускат българи да работят в тях, съобщават от социалното ни министерство. Това са Естония, Кипър, Литва, Латвия, Словения, Словакия, Финландия, Швеция, Чехия, както и Румъния. Това сочат обявени от ЕК данни, цитирани от агенция Европа прес. За тези страни няма нужда от разрешителни и други административни документи, което ще рече, че ако не ти се работи в Казанлък, спокойно можеш да се пробваш в Пловдив, София или Варна.

Останалите 15 държави от еврозоната ни налагат 1- или 2-годишни ограничения. Италия и Унгария частично отварят пазарите си за свободно движение на работници от България и Румъния с влизането на двете страни в ЕС. Ирландия и Великобритания, отворили трудовите си пазари още в началото на предишното разширяване за страните от Източна Европа, тази година ограничават вълната от емигранти.

Ако последващи проучвания докажат, че не е застрашен трудовият им пазар, и тези държави ще отворят порти за българи и румънци. Ако не – ограниченията може да бъдат удължени за още 3 години, а по-нататък и за още две. Ограниченията обаче не ни лишават от всякакви шансове да работим в ограничените държавни пространства, тъй като съществуват вече подписани междудържавни споразумения, например между България и Германия, Испания, Великобритания или Ирландия. Англия ще приема наши както общи работници, така и вискоквалифицирани кадри още през тази година. Подобно е положението и в Италия.

За сравнение Ирландия прие 200 хиляди чуждестранни работници за 2 години – 20 пъти повече от очакваните. В Британското кралство пък от май 2004 г. до юни 2006 г. се е изляла вълна от близо половин милион чужди работници, като половината от тях са били поляци.

От “Седмична поща”

С подписване на приемането на България за член на Европейския съюз мрежата Солвит откри центрове и у нас.

От 1 януари и в България заработи СОЛВИТ център, към който граждани и фирми могат да се обръщат за помощ при нарушение на техните права на Европейския вътрешен пазар.

Телефоните за връзка са (02) 9402867, (02) 9402030, (02) 9402485, (02) 9877707. За своите проблеми гражданите могат също така да пишат и на електронна поща с адрес: solvit@government.bg или на факс: (02) 9807707.

Координатите на центровете “Солвит” във всички страни на ЕС може да откриете в интернет на адрес: http://ec.europa.eu/solvit/site/centres/index_en.htm. Тази страница работи изцяло и на български език.

Какви въпроси решават СОЛВИТ центровете:

- признаване на професионална квалификация;
- достъп до образование;
- разрешително за пребиваване в друга страна от ЕС;
- право на гласуване;
- социално осигуряване, достъп до трудов пазар;
- шофьорски книжки, регистрация на МПС;
- граничен контрол;
- достъп до пазара на други страни и до пазара на услуги;
- данъчно облагане, обществени поръчки, плащания;
- свободно движение на капитали и др.

Как да информирате за проблема си?

Трябва да попълните електронния формуляр на страницата на СОЛВИТ в интернет: <https://webgate.ec.europa.eu/solvit/index.cfm?method=webform.homeform&language=en>. Може да го попълните на самия сайт, да го копирате като отделен файл, да го изпратите на СОЛВИТ по електронна поща, по факс или като обикновено писмо по пощата.

Какво не прави СОЛВИТ

Не е “бюро справка” – не очаквайте да ви дава правни или други съвети.

Не се занимава с проблеми, възникнали между фирми или между фирми и граждани, нито пък с жалби срещу институции на ЕС.

СОЛВИТ обработва само проблеми, които произтичат от лошо прилагане на европейското законодателство от националната администрация на друга страна – членка на ЕС.

Български национален съюз "Нова демокрация"

Пенсионният въпрос и неговото решаване

Ние сме далеч от мисълта и не си правим илюзията, че с няколко реда този толкова важен въпрос, умишлено комплициран от държавата в лицето на нейните правителства в периода 1944-2001 г., ще може да бъде изчерпан и ще може да се представи в пълнота и с изчерпателна компетентност.

За правителството това е проблем от финансов характер, а за хората поминък за съществуване. Ето защо това е обществен въпрос, а не само грижа на настоящите пенсионери в България. Това е проблем на идващите пенсионери, на работещите, на учещите, на раждащите се и на онези, които ще се раждат някога в България. Този въпрос не може да бъде отлаган във времето. Той просто трябва да бъде решен още днес.

У нас пенсионният въпрос не е предмет на публична дискусия. Средствата за масова информация, тези платени партийни глашатая, с малки изключения остават глухи и слепи към същия. Сред политиките и управниците нито има разбиране, нито има желание и виждане за неговото радикално решаване. Техният интерес е да представят палиативни мерки по него, за да могат чрез тях колкото се може по-дълго време да спекулират с човешките нужди и да манипулират хорските съзнания за своите чисто партийни и лични интереси.

Към въпроса не проявяват никакъв съществен интерес нито прависти, нито икономисти, нито математици. Според мен засега в страната няма заинтересувана институция, която да се е заела да разкрие истината за състоянието на този социален обществен въпрос, а още по-малко – да предложи радикални мерки за неговото решаване. С днешното тежко и "безизходно" положение на пенсионния въпрос настоящите политици и управници умело спекулират, за да прикрият престъпните виновници за изчерпване на пенсионния фонд.

Цивилизацията в една добре уредена правова държава (а нашите политици и наляво, и надясно парадират, че са изградили правова държава) не се мери само с наличността на институции, включително и пенсионна институция, а и с плащане на достойни пенсии и заплати. Индикацията за дадена власт – дали е тя добра или лоша за държавата – е увеличава ли се или се намалява народът и какви са пенсията и заплатите на хората. Една държава се управлява добре, когато нейните служители са предани и знаещи. Това е предпоставка за добра политика, добър вътрешен ред и стабилност и когато заплатите и пенсията почиват на справедлива основа. Създаването пък на тази основа е изява на политическа зрелост и държавно разбиране от Народното събрание.

През 1891 г. е приет първият закон за пенсията на чиновници и служители по гражданското ведомство (14 декември 1891 г.). През 1889 г. е приет и санитарният закон. Чрез него българската държава провежда национална социална политика. Още с първите бюджети, преди още да има един пенсионер тя заделя суми за формиране на социални пенсионни фондове. Така удържките в Царство България са само 5 процента от заплатите, а пределната възраст за пенсиониране е 45 години. Към 1915 г. общата сума от четирите фонда възлиза на 46 милиона лева при около осемдесет и три хиляди пенсионери. Наш дълг е да отбележим, че към тази дата България извършва своите разплащателни операции в златни лева.

Първият закон за пенсиониране и санитарният закон са предложени и подписани от Стефан Стамболов и утвърдени от Негово величество цар Фердинанд I без забележки или прояви на право на вето.

След превратната 1944 г. властта, оглавявана от комунистите, отнема автономността на пенсионния фонд. Наличните капитали и недвижимото имущество се национализират. Паричният поток се вкарва в бюджета на държавата. Провежданата от същата власт политика е: ниски заплати, ниски пенсии, големи удържки и пенсиониране в напреднала възраст. Отнася все безгрижно и безучастно за създаване на пенсионен фонд. Прави благодеяние за сметка на пенсионния фонд.

Не предпазва от разпиляване постъпленията от удържките. Не е известно с какъв процент се олихвяват постъпилите суми по удържките. Не е известен годишният остатък – къде, защо и как е изразходван. За удържките няма сведение как са рентируани.

Основната практика през управление на комунистите и неокомунистите (демократ-комунисти?) е тенденцията нещата да се нагаждат от година на година, без да се държи сметка за отклоненията на нормалното естествено развитие. Промените в законовата уредба не се свеждат до рационално решаване на въпроса, а до гибелното състояние на пенсионерите.

Днешните пенсионери имат право на своите пенсии и държавата е длъжна да ги осигури. Държавата понастоящем не изпълнява добре своята социална роля, а търси как да къса от възнаграждението на пенсионерите, за да връзва бюджета си. Най-малко са виновни пенсионерите за днешното състояние на пенсионния фонд и икономическото състояние на държавата. Изцяло вината е върху правителствата, управлявали България до 2001 г. Тогава, когато на работниците и служителите се изплащаха ниски заплати, комунистическата олигархия не само получаваше високи заплати, но от време на време се самовъзнаграждаваше със сребърни и златни левове. За икономическото състояние днес цялата вина трябва да понесат онези, които чрез плагнешки обир ограбиха паричните спестявания и материалните натрупвания на няколко поколения.

В додеветосептемврийска България милионерите се брояха на пръсти. В комунистическа България за броени дни те станаха десетки и стотици. От какво? Как и с какво? Създадените банки след дворцовия комунистически преврат на 10 ноември 1989 г. стартираха и работят с парите на милиони български граждани. Провежданите реформи са палеативни и са върху охлузения гръб на пенсионера. Правителствата в така наречения преходен период провеждаха политика, която се свежда до намаляване броя на неработещите и тяхното изчезване от територията на страната, до намаляване размера на пенсиите, до увеличаване на пределната възраст на пенсиониране, до създаване на суперинфлация, до неравнопоставеност. Вина за днешното състояние носят и всички онези, които управляваха националната банка, поради което трябва да понесат съответното си наказание.

Пенсионерите са политизирани, а обществото е аполитично, което не позволява ад се създаде общонационално движение за въвеждане на ред в пенсионното дело в България.

Пенсионният въпрос е решим. За целта обаче трябва да се проведат следните задължителни мерки:

Първо, да се формира нов пенсионен фонд с ранг на банка.

Второ, на пенсионния фонд да се даде автономия.

Трето, да се възстановят всички отнети от комунистическия режим активи на фонда – движими и недвижими.

Четвърто, всяка година държавата да отделя от бюджета си субсидия, която да покрива годишните потребности за редовно изплащане на пенсиите и тяхното индексирание според инфлацията. Всяка година да се заделя субсидия от бюджета, с която да се захранва фондът до неговото стабилизиране, така че той да има годишен остатък, равен на две годишни разплащания на пенсиите. Да се възстанови до нормалното състояние пенсиите, отпуснати преди 2000 г. Да се задели до 50 процента от всички приватизационни сделки – извършени или очаквани.

Пенсионният фонд да се попълни от отчисленията от заплатите, както и от: 1. Една втора от началните капитали, отпуснати на банките от БНБ, плюс съответната капитализирана лихва. 2. Целият наличен капитал на банка ДСК преди нейното преобразуване, плюс съответните лихви. 3. Всяка година всички банки да отделят по 2% от чистата си печалба и привеждат във фонда. 4. Два процента от митническите постъпления да се прехвърлят на пенсионния фонд. 5. Всички глоби по данъци и такси да се превеждат на фонда. 6. От стойността на всички имоти, придобити по безвъзмезден начин, да се внася един процент във фонда. 7. Всички икономии от изплащанията за годината от незаети или освободени длъжности. 8. От всеки новоназначен половината заплата, изплатима за една година, да се въведе във фонда. 9. Един процент от приходите на общините и окръзите. 10. Да се определи такса в полза на фонда на всяка игра в игралните домове. 11. Да се пуснат специални марки в полза на пенсионния фонд. 12. От ползваните от държавата и партияте сгради да се плаща наем на пенсионния фонд.

Пенсионерите са лющкани в капризите на властниците. Те винаги са били в безпокойство, тревоги и неопределеност в бъдеще със страх за утрешния ден!

Доц, Живко Куновски,
координатор на партия Български национален съюз "Нова демокрация"

Бел. рег. Редакцията на сп. "Борба" с чувство на отговорност ще помества и други мнения по пенсионния въпрос, с което предполага, че той ще влезе в ползрението, ако не на днес управляващите, то поне на тези, които искат утре да управляват.

Армията на пенсионерите надхвърля гва милиона реални гласоподаватели и този, който се "заиграва" предизборно с нея и вземайки властта я забравя, не е зле да се замисли, че сме в навечерието на изборите.

Този вулкан от потенциални гласоподаватели, на кратера на който се появиха изпарения от търсещата излаз "лава" на оправдано недоволство, е на път да се активизира. Посоката, която ще вземе то, е трудно предсказуема. Пораженията по неговия път могат да объркат и най-смелите прогнози. Време е за изчакване няма! Търпението се изчерпва. Социалната справедливост търси своето място в българското общество и тя ще я намери, но дано цената не е прекалено висока.

Български
Национален
Съюз

Политическо
движение
"Гвардия"

www.bgn.net КЪМ България, София 1303, ул. Овче поле № 153, www.gvardia.net
e-mail: bns@bgn.net тел.: 02 831 07 67, факс: 02 934 60 01 e-mail: gvardia@gvardia.net

Кои сме ние и за какво се борим

Наименованието Български национален съюз е нашето представяне – млади възторжени борци за национално силна и социално справедлива България!

Нашата сила е в нашата младост!

Нашата вяра е в обречеността ни да носим на плещите си бъдещето на нова България!

Нашата програма в 22 точки е пред вас!

1. Езикът. Българският език е официален и задължителен. Всички национални печатни и електронни издания трябва да са на български език.

2. Управление. България е страната на българския народ. Следователно правото да ръководи държавата и да определя нейните закони принадлежи на този народ. Премахване на корумпираното управление, при което заемането на служби става на партиен или роднински принцип, без оглед на способностите. Промяна на избирателния закон. Всички граждани трябва да бъдат равни пред закона. Никакви привилегии на етническа или верска основа.

3. Държавата. Ние искаме силна централизирана държавна власт, съсредоточена в ръцете на достойни и отговорни към съдбата на нацията българи. Премахване на бюрокрацията и повишаване ефективността на държавната администрация. Грижата за здравето, подобряването на живота и продължаването на българския род са първостепенни задачи на българската държава.

4. Средната класа. Създаване на здрава средна класа, която да бъде гръбнак на нашето общество.

5. Социална политика. Ние искаме нова система за пенсионно осигуряване и помощи за социално слабите. България трябва да има най-добрата социална система, която да дава сигурност и спокойствие на своите граждани. Ние трябва да бъдем пример за Европа, а не да живеем от милостиня! Държавата няма да поощрява тези, които преднамерено живеят на чужд гръб.

6. Безработицата. Държавата трябва да ликвидира безработицата, защото основно право и задължение на всеки човек е да извършва физически или умствен труд.

7. Данъците. Данъците и доходите трябва да бъдат съобразени с възможностите и нуждите на българското население, а не да се определят под международен натиск. Справедливо заплащане на положения труд и увеличаване на доходите до изравняването им със средноевропейските. Държавата ще поощрява онези, които имат принос към развитието на българщината.

8. Здравеопазване. Ние искаме безплатно здравеопазване за всички българи. Грижата за децата, инвалидите и пенсионерите трябва да се определи със специално законодателство.

9. Образование. Пълна реконструкция на образователната система, за да може всеки способен и усърдно работещ българин да получи по-добро образование, а с това и по-големи възможности. Защото всеки, на когото е дадена възможност да се реализира професионално, ще направи България по-силна. Държавата трябва да спре изтичането на българския интелектуален потенциал. Програмите на всички учебни заведения трябва да бъдат съобразени с изискванията на практическия живот. Училището трябва да възпитава в честност, отговорност и родолюбие.

10. Наука и култура. Ние искаме инвестиции в онези области на науката, от които зависи икономическата и военната мощ на страната. За нас развитието на науката и културата е предпоставка за духовен и икономически подем. Те са в основата на всяка силна държава.

11. Трудът и капиталът трябва да бъдат партньори в постигането на една обща цел – възраждане на Българската икономика. Ние сме против глобализацията и превръщането на отделния човек в роб на капитала. Икономиката трябва да служи на хората, а не обратното.

12. Държавен контрол. Държавата трябва да контролира големите корпорации. Не трябва да допуска превръщането им в монополисти и експлоататори. Нейно задължение е да защитава дребните и средните предприемачи и работниците. Чуждите стоки и капитали не трябва да пречат на българската икономика. Стратегическите отрасли от икономиката и обществения живот са приоритет и собственост на българската държава.

13. Промисленост и търговия. Ние искаме възстановяване на българската промисленост и превръщането на България в регионална сила. Държавата трябва да насърчава родното производство и развитието на нови технологии. Всеки български производител и търговец е с предимство пред всеки чуждестранен и се подпомага от държавата. Ние искаме участие на работниците при разпределение на печалбата в големите предприятия.

14. Селско стопанство. Ние искаме държавна подкрепа за българското земеделие. Земята, предприятията и селското стопанство могат да бъдат собственост само на български граждани или фирми с преобладаващо българско участие.

15. Полицията е пазител на реда на закона. Неин дълг е да защитава живота, имота и спокойствието на гражданите. Те трябва да виждат в нея свой приятел и защитник. Всеки държавен служител независимо от професията и положението си трябва да бъде финансово добре осигурен и безупречен в работата си.

16. Престъпност и корупция. Ние искаме безмилостно преследване на онези, чиито действия са във вреда на общия интерес. Ликвидиране на престъпността и корупцията. Разпространението на наркотици трябва да се разглежда като престъпление срещу нацията. Забрана на партии и организации, които работят против националните интереси или рушат морала на българина.

17. Армията. Ние искаме модерно въоръжена, професионално обучена наборна армия с висок боен дух. Неучастие в неизгодни военни блокове и недопускане на чужди военни бази на българска територия.

18. Външна политика. Прекратяване на българската зависимост от международни финансови и военни организации. България трябва да стане отново силна и независима и затова няма да търпим да ни налагат неизгодни условия и договори. Ние искаме равнопоставеност с другите държави и не приемаме да бъдем слуги на чужди интереси. Нашето място е в обединена Европа на свободните народи. Ние искаме държавата да защитава българите, намиращи се извън пределите на Отечеството.

19. Преса, телевизия и радио. Ние искаме всяка медия да служи на българските национални интереси. Държавата не трябва да допуска медиите да рушат психиката и вредят на здравето на българските граждани. Ние искаме независима и обективна преса.

20. Семейството е основата на нашето общество. Ние ще поставим българката на пиедестал и ще ѝ дадем нов статут – на уважение и зачитане на нейната роля – родител и възпитател на истински българи. Ще направим всичко, за да живее тя достойно и щастливо. Българската съпруга и майка трябва да усеща тоталната подкрепа на държавата – равнопоставеност, нормални условия на труд, адекватни помощи за отглеждане на децата, уважение за всичко, което тя дава на семейството и Родината си.

21. Децата. Нашите деца са свещени. Тяхното право да живеят нормално, независимо от социалното положение на родителите им, трябва да бъде гарантирано. Ние искаме образованието на надарени деца с бедни родители да бъде изцяло за сметка на държавата. Осиновяването на български деца от чужденци и мръсна търговия и трябва да се прекрати незабавно. Недобросъвестни родители, които не се грижат за децата си, ще бъдат преследвани от закона. Държавата ще реши демографския проблем чрез насърчаване на раждаемостта сред българите.

22. Младежта и спорта. Ние искаме държавата да предпази младежите от пороците на днешното време – наркотиците, алкохола и моралния разврат. България се нуждае от здрава и силна младеж, възпитана в дух на родолюбие и национална гордост. Държавата трябва да създава условия за масов спорт и туризъм.

23. Екология. Всеки, който замърсява околната среда, трябва да бъде строго санкциониран, зад а опазим улиците и природата си чисти и красиви. България трябва да бъде земен рай, а не сметище.

24. Религията. Ние сме за свобода на всички вероизповедания, ако те не застрашават държавата и не са в разрез с моралните принципи на българския народ. Религията не трябва да бъде инструмент за политически борби и затова Движението ни не се обвързва с никое конкретно вероизповедание. България е съвременна културна страна и в нея няма място за религиозен фанатизъм.

25. Ценности. Ние сме против материализма, който поставя личния интерес пред общия. За нас той е синоним на духовен упадък. Нашите добродетели са дисциплина, постоянство, смелост, отговорност, честност, жертвоготовност и любов към Родината.

Исканията ни са постижими.

Борбата за осъществяването им ще бъде нашето бойно кръщение в името на свободен, социален и национален подем.

Ние зовем: Народе, събуди се!

СЪОБЩЕНИЯ

Боян Расате води предаване по телевизия ББТ

От понеделник в нов ден и нов час Боян Расате ще води Национална гвардия – предаването за модерен национализъм по ББТ.

Какво в България не е наред и кой е виновен? Има ли изобщо изход от тунела и какъв е той?

Гости в предаването ще бъдат обикновените българи и техните проблеми.

Всеки понеделник от 20:00 часа по Балкан Българска Телевизия – Национална гвардия с Боян Расате.

Български национален съюз – Пловдив, отпразнува своята първа годишнина

Българският национален съюз – Пловдив, направи една година. Пловдивчани отпразнуваха една година от създаването на своята организация на весел купон. Бяха дошли приятели и съратници от всички регионални структури на Националния съюз.

“За една година организирахме редица изяви, с които почетохме паметта на велики наши предци, помогнахме на наши съграждани с благотворителен концерт, организирахме почиствания, за да направим по-красив нашия град и всичко това само с една цел – да покажем, че национализмът помага и обединява. Млади хора, които искат и могат да променят България”, каза Ивелин Ганев – регионален водач на БНС за Пловдив.

Състезание по спортен риболов проведе БНС – Радомир

На 14 април на язовир “Върбица” до Радомир регионалната организация на БНС организира състезание по спортен риболов. Участие взеха радомирци, перничани, софиянци и хора от близките села. Да хванат поне един от белязаните 80 шарана се пробваха и журналистите Теодор Михайлов, Краси Стоянов и Оги Георгиев от в. “168 часа”. Награди за най-голям шаран и най-много уловени риби бяха осигурени от спонсори и млади националисти от Радомир и Перник. Специални награди получиха най-младият рибар и Камелия Стоянова – с най-добър улов сред жените.

За повече информация: Андриана Митева – тел. 0898 007750.

Зловещата тайна на гората Катин

Отечество, хляб, свобода!

ЛЕГИОНЕР

Год. VIII, Брой 11 (93) ноември 2006 г.

На страници 683 до 686 на том IV от българския превод на своите "Мемоари" Уинстън Чърчил, министър-председател на Великобритания през Втората световна война и спасител на СССР и комунизма (заедно със своя събрат президент на САЩ Рузвелт – по-точно Розенфелд) говори за полските офицери, избити от руснаците в Катинската гора край Смоленск:

"...а от 14 500 поляци, гържани от руснаците в три лагера в района на Смоленск, 8 хиляди бяха офицери. Значителна част от тези офицери бяха част от интелигенцията, включително университетски преподаватели, инженери и видни общественици, мобилизирани като запасни офицери. До пролетта на 1940 г. имаше откъслечни новини за съществуването на такъв тип затворници. След април 1940 г. повече не се споменаваха за трите лагера. Нито една дума или знак не бе даден за тяхното съществуване в продължение на 13-14 месеца, нито едно писмо, съобщение, беглец или каквато и да е друга информация не се получи."

"Войната продължаваше. Германците гържах териториите, където бяха разположени лагерите. Мина близо още една година."

"В началото на април 1943 г. Сикорски (министър-председател на полското емигрантско правителство в Лондон, генерал, б.м.) дойде на обяд на "Даунинг стрийт" 10. Той ми каза, че разполага с доказателства, че съветското правителство е избило 15-те хиляди полски офицери и други затворници и че те са били заровени в общи гробове в горите предимно около Катин. Наистина разполагаше с много доказателства. Без да информира британското правителство полския кабинет в Лондон бе издал комюнике на 17 април, в което се казваше, че са направени постъпки пред международния Червен кръст в Швейцария да изпрати делегация в Катин, която да проведе разследване на място."

"На 13 април германското радио публично обвини съветското правителство за изстребването на 14 500 поляци в трите лагера и предложи да се проведе международно разследване на място, за да се установи тяхната съдба."

От седемте масови гробове този е най-голям – съдържа 2300 трупа. Изкопан е във форма на буквата L, един път дълъг 28 м и втори път – 16 м, широк е 8 м. Телата на убитите полски офицери са заровени на 5 реда един над друг по 500 броя в ред

Генерал Владислав Сикорски

Селянинът Киселов, 74-годишен, разправя на професорите Навил и Шпелерс от Женева как през пролетта на 1940 г. месеци наблюдавал пристигането на полските офицери на гара Гниздова и чувал изстрели откъм Катинската гора

Понеже нямал покана от Съветския съюз Международния Червен кръст отказва участие в разследването. “Затова германците предприеха собствено разследване и комитет от специалисти, събрани от държави под контрола на Германия, излязоха с подробен доклад, в който се казваше, че над 10 хиляди трупа са били открити в масови гробове и че документите, намерени по тях, и възрастта на дърветата, засадени върху ямите, свидетелства, че екзекуцията е от април 1940 г., когато районът е бил под контрола на Съветския съюз.”

По време на своето управление Михаил Горбачов направи публично признание, че убийството на полските офицери в Катинската гора край Смоленск и край Винаца са дело на СССР, по-късно президентът Борис Елцин предаде на полското правителство и документите около това злодеяние.

Потвърждават се и снимките и обясненията на военния дописник Ханс Хубман в сп. “Сигнал”, кн. 12 от юни 1943 г., поместени под заглавие “Документ Катин”.

Този труп е “съблечен” от лекарите. Документите му от униформата са взети и се разглеждат от пражките професори Кажек и Субик и от председателя на полския Червен кръст д-р Ведцински. Той казал: “Най-отдолу са лежали подпоручиците, а най-отгоре – генералите.”

Проф. д-р Навил от Женева познава полската военна униформа. Така се установява националността на жертвите

За годишнината на Движение “6-и април” – Пловдив

Главната мисия на Исус била да предаде посланието, залегнало в неговото учение.

Главната мисия на Н. В. цар Симеон II на 6 април 2001 г. беше да ни увери, че идва с мисията да помогне на българския народ, да събуди съзнанието му, че е велик народ, един от най-старите народи на планетата Земя.

Четиристотин години еврейският народ е бил под робството на Египет. Много трудно Мойсей, техният пророк, успява да убеди фараона да ги освободи. 40 години Мойсей ги води към Обетованата земя.

Петстотин години българският народ беше под турско робство. Трудно, с много жертви сме се освободили. Дано да не трябва да чакаме 40 години, за да разберем, че се намираме в собствената си Обетована земя. Земя с море, с реки, с планини, със зелени поляни, с тучни плодородни полета. Няма да срещнете никъде толкова красива страна.

Защо сме обаче толкова мнителни и завистливи, толкова злобни и продажни? Не можем ли да станем красиви в делата си като страната ни?

Ние отдавна от всички народи сме в Европа, защото обитаваме част от нейната земя! Но сега станаме членове на Европейския съюз, а това означава да променим морала си. За всичко това допринесе много Негово величество. Обвиняван е много пъти, че пристъпи царската си дума, че няма да се съюзи с комунистическата партия. Спомнете си колко дълго мисли той за участието си в тройната коалиция. Можеше, имаше това право! Но какво означаваше това? Нови избори, губене на време, на средства и най-вече отлагане приемането ни в ЕС. А това отлагане нямаше със сигурност да бъде само за една и две години, а даже и за три.

Така или иначе трябва да бъдем в европейското семейство, където е демокрацията. Този процес на присъединяване е бил мъчителен и за другите членки на съюза. За нас той ще бъде още по-мъчителен – като една от най-слабите икономически страни. Затова нека колкото по-рано стане този мъчителен преход, толкова по-добре. Така предполагам са мислили всички около Негово величество, когато са вземали това историческо, това съдбовно решение. А то беше взето в името на народа, за неговия просперитет, за по-добро бъдеще.

През всичките тези години – шест вече на брой, той продължава да работи за осъществяване на мисията си – подобряване името на страната ни. Този акт неминуемо трябва да помогне на българския народ да се освободи от своето източноазиатско мислене, натрупано в главите ни от комунистите толкова години. Трябва да променим това мнително отношение към всичко ново. Трябва да променим преди всичко стереотипното си мислене.

Най-вече нека станем по-добри!

Всяко едно добро дело е бумеранг, както и всяко зло. Нека намираме време да препрочитаме Десетте Божии заповеди. Те не са безсмислица, както ги представят атеистите и червените агитатори. В тях е философията на нашия живот. Ако не можем да изпълняваме всичките, нека опитаме да ги изпълняваме една по една. Нека имаме страх от Бога и не забравяме никога, че рано или късно има провидение и за зло, и за добро.

Движение “6-и април” – Пловдив, отпразнува скромно, но с достойнство своя празник.

С много любов и уважение пожелахме на Негово величество здраве и дълголетие и все така безкористно да ни помага.

Здраве и дълголетие и по-добри дни пожелаваме и на целия български народ, и на целия царстващ дом.

Нека не забравяме – да станем по-добри!

Минка Гатева, Пловдив

Търновската конституция – знаме на българската демокрация!

На 16 април т.г. с концерт във Военния клуб в Пловдив, при препълнена с граждани зала бе тържествено чествана годишнината от приемането на Търновската конституция. Като основен закон след освобождението на България от турско робство тя бе фундаментът, върху който се изгради новата българска държава след 500 години чуждо владичество. Конституцията, изградена на демократични начала, национални по дух и социални по съдържание.

Тържеството се организира от Движение “6-и април”, клуб “Четвъртък”, Съюза на репресираните, Българския национален фронт и други родолюбиви патриотични организации.

Жеко Жеков

Редакционна бележка

Въ списание “Борба”, бр. 1 от 2007 г., на стр. 14, рубрика “Архивитѣ сж живи” редакцията помѣсти справка отъ материали по следствено дѣло 2329 отъ 1948 г. за така наречената агентурна група “Х-11”. На страница 17, кждето справката завършва, сж цитирани показания на Илия попѣ Николовъ-Тодоровъ, въ които предѣ следствени органи на Държавна сигурность казва: “Нито азъ, нито другаритѣ ми (подследствени – б.р.) сме лъгали генерала (ген. П. Вранчевъ – началникъ на военното разузнаване – б.р.). Напротивъ, лъгахме всички останали наши другари, че не сме изменили на фашистката идеология...” По-нататѣкъ, пакъ на страница 17 (втора колона), по поводъ искането му, направено на ген. Вранчевъ, хората отъ групата да бждатъ приети за членове на БКП той пояснява: “Подготвени политически (като членове на БКП – б.р.) и подпомогнати въ нашата извънразузнавателна дейность да извършимъ прелома въ нашитѣ (легионерски – б.р.) срѣди, като на властъ остане да респектира всѣка проява на своеволие и провокация въ ония наши другари, останали на твърди фашистки позиции.”

Справката дали е отразила точно следственитѣ материали като цѣло, или ги е тълкувала отбирателно не е обектъ на редакционната бележка. Архивитѣ сж “живи” и съпоставка между показанията на подследственитѣ и изнесеното въ нея за съжаление все още не е направена, въпрѣки възможноститѣ, които даватъ за това изминалитѣ 17 години и въпрѣки че тази “справка” се върти въ общественото пространство вече 10 години.

Редакцията взема отношение по записаното саморѣчно отъ Илия попѣ Тодоровъ въ следственитѣ материали изявление за “фашистката идеология” на Съюза на българскитѣ национални легиони (СБНЛ) и за “фашисткитѣ позиции” на неговитѣ членове. По този въпросъ на редакцията е трудно да остане на резервната скамейка като наблюдателъ, както нѣкои критици на това, че справката е публикувана въ “Борба”, правятъ.

Съюзътъ на българскитѣ национални легиони въ своитѣ програмни документи и въ своитѣ действия никога не е вземалъ на въоръжение фашистката идеология и фашисткитѣ действия както на десния (Германия и Италия), така и на лѣвия (Съветски съюз) фашизмъ. СБНЛ отъ създаването си презъ 1930 г. и до края на съществуването си 1944 г. е билъ самородна българска, патриотична, антиоталитарна организация, национална по духъ и социална по съдържание, за която националното обединение на българското племе и благополучието на българския народъ сж били смисълътъ и съдържанието на неговитѣ борби. Въ своята битность легионеритѣ никога не сж се идентифицирали съ фашиститѣ и никога не сж приемали тази чужда идеология за своя. Съюзници на легионеритѣ въ борбата имъ за утвърждаване на българската държавность въ земитѣ, населени съ българи, на югъ отъ Дунава, сж хората съ българско самочувствие и самосъзнание и тази борба ще остане примѣръ за подражание на идващитѣ поколения, независимо отъ членството на България въ обединеното европейско семейство.

Въ следствено дѣло 2329 отъ 1948 г., томъ II, стр. 2 до стр. 51 по протоколъ за разпитъ от 16 февруари 1948 г. и следъ това въ протоколитѣ за разпитъ (много отъ тѣхъ написани саморѣчно и подписани) на 17, 18, 19, 20, 21 и 24 февруари 1948 г., общо въ 202 страници Илия попѣ Тодоровъ е написал “повестъта”, съ която приковава сѣдѣбитѣ на мнозина свои познати отъ срѣдитѣ на СБНЛ, на която организация и той е билъ членъ, въ рѣшетѣ на политическата милиция на БКП – Държавна сигурность.

Подъ чий натискъ и при наличието на какъвъ мораленъ и физически тормозъ отъ органитѣ на разследващитѣ звѣрове въ човѣшки образъ е написана “повестъта” на Илия попѣ Тодоровъ, кого е предназначена тя да обслужи, освен дежурното “готвена конспирация отъ антикомунистически организации”, борба за надмощие въ срѣдитѣ на военното разузнаване и Държавна сигурность или коренитѣ се криятъ нѣкъде по-далечъ въ преследванитѣ цели – остава нерешениятъ въпросъ. Както и да е, тѣзи основания въ никакъвъ случай не могатъ да се приематъ като мотивъ за поведението на Илия попѣ Тодоровъ при следствието, а и предѣ сжда, разглеждащъ НОХД 1226 при описа за 1948 г. на СОС. Лекотата, съ която той подхвърля на звѣроветѣ отъ ДС чисти въ помислитѣ си хора, обичащи България и ненавистни къмъ комунизма, нѣмащи нищо общо съ фашистка идеология, говори за нравствената му поквара и падение, които сж го рѣководели и тогава, когато е членувалъ въ СБНЛ.

Патриотизмътъ и национализмътъ презъ цѣлото съществуване на българската държава сж били качества на нравствена извисеность и сж съпѣстввали нейния животъ. Паденията на хора като Илия попѣ Тодоровъ, обжрнали грѣбъ къмъ тѣхъ, сж повикъ за порицание. Тѣ заслужено трѣбва да бждатъ порицани и заклеимени. Наше задължение е страницата съ погроми, произлизащи отъ безотговорностьта на тѣзи хора, да не бжде затваряна дотогава, докато тя не бжде изчистена отъ калъта и двусмислието, натрупано по нея. Нека да имаме разумъ отново да спремъ погледъ на нея, да я препрочетемъ, да изчистимъ истината отъ лъжата и така я оставимъ на идващитѣ следъ насъ за преценка добро ли сме или зло сторили въ живота си за България.

За редакцията на сп. “Борба”
Г. Спасовъ

Чл. 25. Обстоятелството по чл. 24 се установява въз основа на документи, съдържащи се в информационните фондове, както следва:

1. за установяване на дейност на щатен служител - с данни от неговото лично кадрово дело, щатните разписания или ведомостите за получавани възнаграждения;
2. за установяване на дейност на нещатен служител - с данни от неговото лично кадрово дело, щатните разписания или ведомостите за получавани възнаграждения;
3. за установяване на дейност на секретен сътрудник - със собственоръчно написана или подписана декларация за сътрудничество; собственоръчно написани агентурни сведения; документи за получени възнаграждения; документи, собственоръчно написани или подписани от сътрудника, съдържащи се в делата на оперативен отчет; документи от ръководилия го щатен или нещатен служител, както и наличие на данни за лицето в справочните масиви (регистрационни дневници и картотеки), протоколите за унищожаване или други информационни носители.

Чл. 27. (1) Установяване на принадлежност към органите по чл. 1 в рамките на предварителна проверка може да бъде извършено по писмено искане на:

1. политически партии, коалиции и организации по отношение на техните членове;
2. органи на законодателната, изпълнителната и съдебната власт по отношение на лица, за които предстои избор или назначаване на публична длъжност;
3. професионални, синдикални, обществени, религиозни, научни и други граждански организации и сдружения по отношение на техните членове.

Раздел II.

Обявяване на принадлежност към органите на Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия

Чл. 29. (1) Обявяването на принадлежност на лице към органите по чл. 1 се извършва с решение на комисията.

(2) Решението по ал. 1 съдържа:

1. за щатен или нещатен служител - трите имена на лицето по документ за самоличност; дата и място на раждане; всички документи, свързани с кариерното му развитие; структурата или структурите, в които е работило; публичната длъжност или публичната дейност, която е заемало или извършвало или заема или извършва по време на проверката;
2. за секретен сътрудник - трите имена на лицето по документ за самоличност; дата и място на раждане; трите имена на вербувалия и ръководилия го щатен или нещатен служител; структурата или структурите, в които е осъществявано сътрудничеството; качеството, в което е осъществявано сътрудничеството; използваните псевдоними и документите, въз основа на които е установена принадлежността към органите по чл. 1; кога е снето от действащия оперативен отчет, както и публичната длъжност или публичната дейност, която е заемало или извършвало или заема или извършва по време на проверката.
- (3) Лице, на което имената и псевдонимите му са включени в справочните картотеки или регистрационните дневници на съответните служби, се разкрива от комисията, като изрично се отбелязва, че липсват други данни по чл. 25, т. 3.

Чл. 30. (1) Не подлежат на публикуване данни за лице, което:

1. е починало;
2. е изразило писмено готовност да дава или е давало информация единствено до навършване на 18-годишна възраст;
3. в тридневен срок след писменото му уведомяване за резултата от предварителната проверка по чл. 27, ал. 3 оттегли кандидатурата си за заемане на публична длъжност или извършване на публична дейност.

Глава четвърта.

ДОСТЪП ДО ДОКУМЕНТИТЕ НА ДЪРЖАВНА СИГУРНОСТ И РАЗУЗНАВАТЕЛНИТЕ СЛУЖБИ НА БЪЛГАРСКАТА НАРОДНА АРМИЯ

Чл. 31. (1) Всеки има право:

1. на достъп до информацията, събирана за него или за неговите починали съпруг/а или роднини по права линия до втора степен включително в органите по чл. 1;

(4) Достъпът по ал. 1 включва:

1. непосредствено запознаване с документите;
 2. издаване на копия от документи;
 3. разкриване самоличността на лицата, давали информация по делото.
- (5) За упражняване на правото по ал. 4, т. 3 се подава изрично писмено заявление.

(6) В случаите, когато съдържанието на документите може съществено да наруши права и законни интереси на трети лица, чиито имена са споменати в документите, и няма изрично писмено съгласие от тях или от техните законни наследници, се предоставят копия, които не включват данните, отнасящи се до третите лица.

(8) Лице, за което е установена принадлежност към Държавна сигурност или към разузнавателните служби на Българската народна армия, има право да се запознае с документите, съдържащи се в неговото лично и работно дело. Лицето може да обжалва решението на комисията за установяване на принадлежност по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

Чл. 32. (1) Не се разкриват и публично оповестяват документи, чието разкриване или публично оповестяване би увредило интересите на Република България в международните отношения или би създавало сериозна опасност за живота на дадено лице.

(2) За да не бъде разкрит или публично оповестен документ, съответната служба за сигурност внася мотивирано предложение в комисията. Комисията се произнася с решение, което е окончателно и не подлежи на обжалване.

(3) Документите по ал. 1, които не се разкриват и публично оповестяват, се регистрират в отделен архивен фонд в централизиран архив по чл. 1, ал. 3, който е на пряко разпореждане на председателя на комисията.

БЪРБА®
ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Въ Европа сме, нѣма що!

Министър Р. Овчаровъ на виенски
балъ заедно съ дъщеря си Ана

Министър М. Кунева въ вихъра на танца
съ г-нъ Мартинъ Колбъ – ген. директоръ на
хотелъ “Радисънъ-САС”

Тѣзи, които бѣха противъ и наричатъ себе си “елитъ”, така отпразднуваха
приемането на България въ Европейския съюзъ.

Тѣзи, които очакваха събитието, 500-тѣ хиляди безработни и
2 300 000 пенсионери, въ “уюта” на улицата и бедността очакватъ
своего утре, изправени предъ неизвестността.

Вѣра
Сила
Сувѣренитетъ

Печатъ: Отечество ООД